

СВОБОДНА МИСЪЛ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FEDERATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Ноам Чомски:
Въпроси за
анархизма

2

Ноам Чомски за анархизма, потиснатостта, технологиите и примитивизма.

Ще има ли нова война
в Косово?

4

„Ангажиментът на „международната общност“ в Косово в едни по-честни времена се нарича окупация.

Бойко: нагон за
пагон

4

На екрана на телевизионната демокрация бячите с костюми заменят костюмите с бячи, но боята е същата.

Анархизъм за
днешна и утрешна
България

7

Ситуацията в България днес загължава анархистите да бъдат непримирими и дейни.

Философията на
Лев Толстой

10

Смисълът на живота е в самия живот, но не на привилегированите паразити, а на човека на труда – творец на същия този живот.

МЪРТВЕШКИ ДАНС

Продължим ли да жертваме свобода за сигурност, накрая ще изгубим и двете

Без много шум тройната коалиция прогласува закона за създаване на Държавна Агенция за Национална Сигурност (или съкратено ДАНС). По същество „новата“ Агенция е продължение на функциите на старата Държавна сигурност (ДС) в новите условия на пазарна демокрация и променен международен и геостратегически контекст.

Тази формулировка се нуждае от известни пояснения, особено за тези, които из-

бързаха със „затварянето на страницата на новата и най-нова българска история“ или я забравиха, както и за младите поколения, които не проявяват особен интерес към нея, макар че за тях „бие камбаната“.

„ЩИТ и МЕЧ“ на
диктатурата

„Бившата“ ДС беше сборище от шпиони, гавази, инквизитори и палачи. Или, както с гордост назоваваха себе си

нейните копои, „Щит и Меч“ на диктатурата на номенклатурата на БКП, установена и утвърдена „с решаващата помощ“ на червената армия. ДС трябваше да смазва всяка организирана или индивидуална съпротива срещу сталинския режим и назначената от Кремъл колониална администрация в т. нар. Народна република България (НРБ). Тя осъществяваше тази си главна функция посредством въздигнатите в система тотално шпиони-

ране, доносничество, неограничен произвол и насилие. Целта ѝ беше физическото или морално унищожение на противниците на „народната власт“ вътре в страната и вън от нея. Концентрирайки в ръцете си огромна власт, ДС беше екзекутор на репресивната политика на върхушката на компартията: генерален секретар, полтбюро и централен комитет. Те определяха целите, мащабите, вида и средствата на репресиите.

Планираният геноцид

Илюстрация на последните твърдения е издаденият на 27 октомври 1973 г. УКАЗ № 2379 на Държавния съвет на НРБ, който публикуваме отделно на страница 3. Той е „Строго секретен от особена важност“, „не подлежи на обнародване в Държавен вестник“ и е „подпечатан с държавния печат“. Указът е подписан от Т. Живков, кой-

» » продължава на страница 3

ДЪРЖАВАТА СРЕЩУ ХОРАТА

Суходол – стъпкана земя

На 16 декември на обед се проведе поредният протест на жителите на Суходол, Иваняне, Филиповци и други подкрепящи ги граждани на София. Кварталът гъмжи от полиция. На всяко кръстовище могат да бъдат забелязани по една-две коли. В единственото отворено заведение сега двама полицаи и пушат.

Около 11:30 на площада около паметника се събират гражданите въпреки противозаконната и не видяна от никого заповед, забраняваща събирането на хора. Същата заповед позволява физическа саморазправа на лицата в сини и черни униформи, които незнайно кому служат, с хората, искащи само

едно – здраве за децата, родителите и внуците си. Разговаряме с гражданите и разбираме на кого служат онези, страшните. Но това по-нататък.

Колоната от стотина измръзнали, но не и отчаяни хора тръгва по уличките между къщите към сметището. По пътя се разминаваме с охраната на една особа. Хората започват да викат: „Убиец! Убиец... Ето го, тук живее предателят“. На въпроса „кой“ ми отговарят, че това е местният бизнесмен Георги Георгиев или Жоро Суходолеца, както го наричат подигравателно. Има шивашка фабрика в София и експлоатирал жестоко работниците си. Но защо, все пак,

го мразят толкова? Казват ми, че той бил против затварянето на сметището. „Организиран“ алтернативния комитет, чието наименование няма да спомена, за да не правя една лъжа по-известна. От местните научавам, а и на място се убеждавам, че тиражираните от медиите и общинари твърдения за някакво разцепление и за граждани, недоволни от протестите, са долна манипулация на гърба на тровените няколко десетилетия жители на Суходол и околните райони. Шествието продължава през близките хълмове към сметището. Хората пресичат въпреки първия опит на властта да ги спре и полицаите гледат изумено и тъпо. Всички вече сме малко над блокадата на пътя – жандармерия, „катафалки“, а отзад автобуси с подкрепления. Хората са твърди: „Знаем, че няма да преминем, но и за тях няма да има спокойствие!“

„Косвени жертви“

Следват няколко факта, разказани ни от очевидците и потърпевшите. Намирам за редно събеседниците ни да останат анонимни. Всичко

за събитията в Суходол, разказано в документи и видеоматериали, можете да видите на адрес: suhodol.org

- Експлоатационният срок на обекта е отдавна изтекъл – местните жители протестират още от 2000 г. През повечето време медиите мълчат.
- Сметището се препълва и ако подпорната стена над свлачището не издържи, подпочвените води ще замърсят минералните извори на Баня и Горна Баня.
- Съдът още не се е произнесъл по делата, заведени от засегнатите.
- На 4 декември 2007 сутринта силите на „реда“ ритат демонстранти на улицата, далеч от сметището.
- Зеленчуците са замърсени. Ябълките са с петна. Туморните и алергичните заболявания видимо зачестяват.

• Не се допуска заснемане на обекта, а местни жители твърдят, че са виждали контейнери с опасно съдържание.

• 1000 жандарми и 1200 полицаи пребивават на територията на Суходол и замърсяват, като не спазват елементарни хигиенни норми.

• Медиите лъжат, а хората се отнасят с подозрение към всеки непознат. Казаха ни: „Внимавайте какво ще пишете!“ Ние отговорихме, че сме дошли, за да напишем истината. Отговориха: „Дано да е така. Досега всички медиите лъжат и крият какво става тук!“

Може би се питате защо се случва всичко това. Хората на Суходол имат един отговор – общинската власт и полицията защитават частните интереси на концесионерите.

Екип на СМ

Анархизмът в Гърция

» » продължава от миналия брой

Гонимите от 1875 до 1907

Редица „революционни“ организации се образуват в различни части на Гърция като Атина, Сирос, Месина, Аигио, Филатра, Кефалония и Патра. В своята „Велика гръцка история“ Г. Кордатос пише: „през този период анархо-социалистически идеи намират почва за разпространение в Патра, по мое мнение, поради присъствието на 5 000 пролетарии и буржоа, също поради връзката на Патра с Йонийските острови, където още в предходното столетие се срещат хора с радикални идеи, както и поради връзката на Патра като пристанище с европейските страни“.

Анархистите от Патра формират в началото на 1876 година колектив, наречен „Демократична асоциация“, който именно поради положението на Патра като най-отворен към Европа със своето пристанище град, завързва връзки не само с близките другари анархисти от Италия, но също така и с други европейски организа-

ции. Те се опитват да координират всички групи в Гърция и да формират първата местна организация на Международната работническа лига. Последвалата репресия от страна на гръцката държава е в съгласие с европейско държавно споразумение – факт който може да бъде доказан от няколко дипломатически документа. Във вестника „Бюлетин на Юрската федерация“ от 10 юни 1877 година е записано, че „Гърция се присъединява към споразумението на „цивилизованите“ нации, тези които не спят и действат с енергични мерки на натиск за да запазят „социалния ред“. За да докажем това ние получихме следното писмо: „Затворите на Патра, 15/27 май 1877, ние, които написахме тази листовка сме: Дионисис Абелопулос, Константинос Боботис, Александрос Евморфопулос, Константинос Гриманис. Ние сме в затвора, заради публикуването на първия брой на нашия вестник „Гръцка демокрация“, от който ще получите копия. Поздравя и солидарност. Константинос Гриманис.“ През 1896 година две нови асоциации са съз-

гадени: една в Патра и друга в Пиргос. Най-активните хора през тези години са Д. Бадунас, Д. Арелос, Д. Карабилиас и поетът П. Цекурас. Те превеждат различни анархистки статии и по-късно през същата година публикуват анархисткия вестник „Ерi та прозо“, който събира анархо-християни, анархо-комунисти, социалисти и дори индивидуалисти. През същия период в цяла Гърция активна дейност развива и Маринос Антипас.

Гемиджките в Солун

Гемиджките в Солун са български анархисти и борци за освобождението на Македония. Техните акции в Солун на 28 и 29 април 1903 и до ден днешен се сочат за най-значителната анархистка проява на територията на днешна Гърция за този период. По онова време гърците са едно от малцинствата в космополитния пристанищен град. Поразени са символи на враждебната на балканските народи имперска политика като Отоманската банка, военния лагер, банката на Митилини, Ориент експрес и Германския клуб.

1910-1970

През този период не могат да се открият групи, които са чисто анархистки, но много анархисти участват във Федералистката и Социалистическата работническа партия на Гърция (която по-късно през годините се превръща в Гръцка комунистическа партия). Най-известният пример е Константинос Сперас. В периодите между 1896-1898 и 1916-1925 могат да бъдат открити и няколко повече или по-малко анархо-синдикалистки групи, които се опитват да участват и да превземат официалните синдикати в борбата на работническата класа.

От средата на 20-те години чак до народното въстание срещу военната диктатура в Политехническото училище на Атина през ноември 1973 година, с изключение на няколко индивидуални акции, няма организирано анархистко движение в Гърция. Анархистите са явно малцинство през този период. Главната причина за това почти пълно доминиране на марксистко-ленинския тоталитаризъм в работ-

ническото движение според Федерацията на анархистите от Гърция е резултатът от болшевишкия преврат в Русия и успешната репресивна и опортюнистична политика на Гръцката комунистическа партия, която след Втората световна война и германската окупация (1941-1945) участва за кратко в правителството и е на крачка от съставянето на собствено правителство. Има и други причини: жестокият диктаторски режим (1936-1941), германската окупация (1941-1945), гражданската война (1947-1949), подпомаганята от САЩ полицейски и терористичен държавен режим през 50-те и емиграцията в САЩ, Канада, Австралия и други страни на мнозина дейни анархисти като последствие от всичко изброено. Единствено през периода 1963-1965 някои радикални, близки до анархизма възгледи, могат да бъдат открити сред лявото крило на народното движение, но бързото установяване на нов военен диктаторски режим (1967-1974) слага край на разпространението на подобни идеи. •

(следва)

Ноам Чомски: Въпроси за анархизма

Разговор с Бари Пейтман в архива на Ема Голдман

Бари Пейтман и Ноам Чомски

Пейтман: През 90-те години ти каза, че един от проблемите на анархизма е, че е негативен, че критикува, но не предлага нищо положително.

Чомски: Ако наистина съм го казал, не е трябвало да го казвам, защо не мисля така. Виждам само на етажерките зад себе си. Има анархисти, които представят своите виждания за обществото в такива подробности, че според мен минават границите на всичко реално осъществимо. Един прословут пример е със Сантьяго – аржентинският анархист, който участва в Испанската революция през 1936 и след разгрома пише критика – заглавието е „След революцията“

или нещо от този род. Там той излага в невероятни подробности своето анархосиндикалистко виждане за испанското общество и всъщност за всяко едно общество. Има и много други предложения. За мен въпросът за подробното планиране на бъдещето не е дали можем да го правим. Разбира се, че можем – има ред начини за това. Въпросът според мен е дали знаем достатъчно за хората, за обществото, за институциите, за последиците от въвеждането на институционални структури в човешкия живот – знаем ли достатъчно за всичко това, за да можем да планираме как ще изглежда обществото, или ще пра-

вим експерименти, водени от определени общи идеи за равенството, господството и пр. и ще оставим хората според конкретните условия да се опитват да намерят свой изход от лабиринта. Как ще се решават въпроси като този какво ще се прави с хората, които не искат да работят, например, или с хората с престъпни наклонности, или хората, които не искат да ходят по събрания – има милиони такива въпроси... В каква степен трябва да се разменят работните места и да се делегират отговорностите според интереси, дарби и пр.? Ако един човек *иска* да бъде дърводелец или ядрен физик, или администратор например, трябва ли непременно да си разменят работните места, защото е въпрос на принцип? Не мисля, че знаем това. Можем да се изказваме за или против тези неща, но не мисля, че знаем верния отговор.

Пейтман: Исак Пуенте, испанският безвластен комунист, пише, че човек става учител с опит, човек става лекар с натрупване на опит – не ставаш автоматично лекар, като навършиш 22 години, а постоянно се изграждаш като такъв. Може би така трябва да се мисли и за анархизма.

Чомски: Мисля, че всички хора, които наричат себе си „анархисти“ – в наистина страшно широк смисъл на думата „анархизъм“ – сме съгласни с определени общи положения като това, че независимо как ще бъде устроено едно общество, то трябва да предоставя в максимална степен възможности на всеки да реализира своя творчески потенциал. Това не може да стане с формула. Хората са твърде различни и трябва да бъдат различни. Различията трябва да се поощряват. Същото е при отглеждането на деца – ти искаш да намерят своя собствен път, а не им казваш: ето ти шаблона, следвай го и не се отклонявай от него. Вярно е, че много хора точно това правят, но така не бива. Моето лично мнение, което се различава доста от това на много мои приятели, е, че трябва много да внимаваме, като очертаваме бъдещия вид на обществото, да не се впускате в подробности. Не, че не може да стане – може и може да се направи по ред интересни начини и вече е правено, но въпросът е доколко има смисъл да се прави това и доколко има смисъл просто да се експериментира или да се оглякват съществуващите структури?

За мен е изключително важно да се подчертае, че в нито един момент от човешката история хората не са имали ясна представа какво представлява потисничеството. Човек едва по-късно разбира. Моята баба например не смяташе, че е потисната, въпреки, че живееше в свръхпатриархално семейство, в което бащата не можеше да поздравя дъщеря си, ако я види на улицата и то не защото не я познава, а защото това е установеното отношение към жените. Тя не считаше, че това я потиска и приемаше, че така е устроен светът. Друг е въпросът до какви психически поражения води това, но смятам, че всеки участващ в някакъв вид активизъм знае, че първата задача е да накараш хората да осъзнаят, че живеят в условия на потисничество и господство. Това далеч не е очевидно за тях. Кой знае какви форми на потисничество и господство ние в момента приемаме, без изобщо да ги забелязваме и на някакъв по-късен етап на самостоятелно осъзнаване и взаимно просвещение ще разберем, че трябва да се справим с тях. Не можеш да се борим с тях, ако не ги знаеш.

» » продължава на страница 6

Мъртвешки ДАНС

» » » продължава от страница 1

мо нарежда на своите копои от МВР, в чиято система ДС заема доминиращо положение „да обезпечат сигурността на страната при непосредствена опасност от нападение срещу НРБ или останалите членки на Варшавския пакт, като бъдат задържани социалноопасните лица, класирани в шестнадесет категории. „Задържаните да се изпращат и настаняват в съществуващите затвори за през целия период на войната“. Изчисляването на техния брой, както и на необходимата „жилплощ“ в затворите не е нерешима задача, но точният отговор се съдържа в изготвените от ДС оперативни списъци, които продължават да са „класифицирана информация“. Дори един бегъл поглед върху категориите обаче доказва, че социалноопасните лица са стотици хиляди и може би над милион души. И понеже в затворите на НРБ пряко сили имаше около 50 000 места, то за останалите 950 000 по всяка вероятност е цяло да бъде раз-

поредено на мирчоспасовци, гоговци и газдовци да ги „настанят“ на Магареца, Щурчето и Прегела* или да бъдат предоставени за угояване на свинете от бившето ДЗС „Сталин“. Очевидно тук става дума за подготвян **генциг**. Нито главен прокурор, нито съд повдигна обвинение срещу „председателя на Държавния съвет и на Държавния комитет на отбраната на НРБ“ – Тодор Христов Живков, който вместо да бъде обесен с главата надолу като Мусолини или осъдените от Нюрнберския съд, умря в леглото си, обграден от топли грижи на семейството, реабилитиран от партийните си другари и обсипан с вниманието на „нашата окаяна журналистика“...

Обратният преход

От това време изтече много вода под мостовете на... Перловската река. Днес диктатурата е заменена с демокрация, тоест с властта на бюрокрацията. Държавният капитализъм или одържавената икономика претърпя

обратен преход към частен капитализъм, за да се върне в изходната точка от която беше наченала новата 45-годишна история на България, обхващаща периода 1944-1989 г. Обратният преход, през годините на най-новата българска история, започваща от 10.11.1989 г., има една особеност в сравнение с първия преход (от частен към държавен капитализъм). Докато одържавяването превърна в пролетарии бившите буржоа, занаятчии и селяни, присъединявайки ги към сравнително малочислената класа наемни работници, повторният преход в обратна посока (към частна собственост) съхрани господстващото положение на старите експлоататори от партийната, административна и военнополойския бюрокрация, които се отказаха от „строителството на социализма“, наречен от последния диктатор... „недоносче“.

Така от колективен собственик чрез властта държавнокапиталистическата класа се превърна в днешната червена буржоазия от ин-

дивидуални или групови собственици. С помощта и на т. нар. опозиция тази трансформация или мутация се извърши „мирно и безкръвно“. Днешните български капиталисти или „бизнесмени“ са предимно бившите нomenclатурчици или наследниците ги деца и внучки. Сред тях „почетно място“ заемат редица висшестоящи копои на ДС и отличили се нейни доносници (със или без партийен билет). Червените буржоа са обединени от класовия си интерес и минало. Разделя ги конкуренцията в грабежа и разяждащата сила на парите. Техните „танцови стъпки напред-назад“ в „преходите“ на новата и най-нова история струват на българския народ неумоверна мизерия, страдания и жертви. Насилствената смърт чрез разстрели, затвори и концлагери по време на диктатурата отстъпи място на „безкръвната“ в резултат на глад, стрес и болести в условията на наследилата я „представителна демокрация“. Виновиците за тези най-тежки

престъпления срещу народа могат лесно да бъдат идентифицирани, независимо от смяната на поколенията, партийните цветове или разместванията в политическите, икономически и социални пластове на господстващата класа.

Мутантите на ДС

Подобен „мирен преход“ от диктатура към демокрация със съхраняване на приемствеността се извърши и в репресивния апарат. Първоначално управленията на „бившата“ ДС бяха преименувани, разчленени и укрити под различни шапки. Например прословутото VI уние на ДС или политическата полиция на диктатурата в тесния смисъл на думата беше обявено за „закрито“. В действителност, част от кадрите му бяха обединени с тези на Второ Главно Управление на ДС (контраразузнаването) прекръстено по германски образец НСЗК (Национална служба за защита на конституцията). Малко по-късно последната беше

» » » продължава на страница 9

Тошизмът

В този позорен документ се набива в очи нещо привидно странно. Не е странно, че активните анархисти са изрично определени за опасни елементи от тоталитарната диктатура – странно би било, ако не бяха.

Интересно е друго, че според член 1.12 на този указ в България има живи и ненаказани „агенти и помагачи на Гестапо,... на фашистката ДС и полиция,... активни участници в разстрели, изтезания и побоища на комунисти, ремсисти, партизани, ятаци, работници, селяни и интелектуалци“ и тези хубостници са освен всичко друго и известни на Партията и правителството.

Годината все пак е 1973. Очевидно в България две десетилетия след Нюрнберг има свирепи военнопредстъпници, които не само са живи, но са и на свобода или им предстои освобождаване. Какви са шансовете един известен агент на Гестапо или някой активно участвал в разстрели и изтезания на партизани и ятаци да бъде помилван от „Народния съд“, който пращаше на бесило то галеч по-безобидни фигури? Има две възможности – или приемаме, че шансовете са никакви и Тодор Живков е умал предвид изравнянето на мощите на ликвидиранияте фашистки главорези и повторното им затваряне за

всеки случай, или... продължаваме да четем и стигаме до член 5:

„Настоящият указ не се отнася за гражданите, които ... провеждат политиката на Партията ... и вземат активно участие..., независимо какъво е било тяхното политическо и социално положение в миналото и допусканите от тях грешки и слабости.“

Може пък някой прогледнал шпицкоманджия активно да се е включил в БКП като „експерт“, защо да губим квалифицирания кадръ?

Но защо точно 1973? Няма Унгарска революция, няма Пражка пролет, няма Кубинска криза, Виетнамската война свършва с победа на комунистите и мирният договор е подписан 10 месеца преди този указ. При война така или иначе има извънредно положение, което няма нужда от укази, за да прибира всеки „съмнителен“. Този указ не е за сигурността, а за несигурността – да всява страх у всеки, независимо какъв пост заема, че при „непосредствена опасност“ другарят Живков ще определи кои са „двулично приобщилите се“ и кои са „вземашите активно участие“. А социално-опасните ще гният в зандана до края на войната, без да е посочено какъво ще стане, ако същата изобщо не започне. •

Строго секретно
от особена важност
Екз. №1

ДЪРЖАВЕН СЪВЕТ НА НАРОДНА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

УКАЗ
№ 2379

Държавният съвет на Народна република България въз основа на член 93, т. 9 от Конституцията на Народна република България

ПОСТАНОВЯВА:

1. За обезпечаване сигурността на страната при непосредствена опасност от нападение или при отпочване на военни действия срещу Народна република България и другите социалистически страни членки на Варшавския договор, да се задържат като социално-опасни лица, следните категории български граждани:
 1. Лицата, за които има данни, че са шпиони, и уличените в шпионаж в полза на капиталистическите разузнавателни служби.
 2. Участващите или участвали в сътрудничество с различни специализирани институти и центрове на противника, провеждащи идеологическа диверсия срещу Народна република България.
 3. Бившите изменници на Родината, бегълци и невъзвращени, завърнали се в страната, за които има данни, че са обучавани в школите на империалистическите разузнавания и в тези на войските със специално назначение и други, склонни и годни да провеждат остра и друга подривна дейност.
 4. Служилите в армията на капиталистическите държави и чуждестранни legionи и бивши пленници в тези армии, които стоят на вражески позиции.
 5. Профилираните и репресираните за контрареволуционна, шпионска, националистическа (промакедонска, протурска, ционистическа и др.) дейност, а така също и бившите автори на анонимни материали с вражеско и клеветническо съдържание, които са останали на вражески позиции и имат реакционно отношение към народната власт.
 6. Антисоциалистически и антисъветски настроените, обидените и морално разложени елементи, годни да провеждат остра и друга подривна дейност.
 7. Бивши затворници, рецидивисти и лица, съдени за тежки криминални и стопански престъпления, склонни към убийства, палежи, грабежи, посегателства на представители на властта и други остри форми на подривна дейност.
 8. Секретни сътрудници, минали на предателство и двуличие в работата си с органите на Държавна сигурност.
 9. Активните деятели на федерацията на анархокомунистите и анархосиндикалистите.
 10. Религиозните фанатици от средите на духовенството — православни, католици, религиозни секти, мюсюлмани, израелтани и други с подчертано вражеско отношение към народната власт и склонни и годни за подривна дейност.
 11. Бившите ръководни и други активни дейци от БЗО, социалдемократи, звенари, демократи и други, в това число двулично приобщилите се, но озлобени към народната власт, склонни и годни да провеждат подривна дейност.
 12. Установените бивши агенти и помагачи на Гестапо, агентите и сътрудниците на фашистката ДС и полиция,

офицери от РО, полицаи, жандармеристи, парски офицери и подофицери, активно участвали в разстрели, изтезания и побоища на комунисти, ремсисти, партизани, ятаци, работници, селяни и интелектуалци и тези, провеждали контрареволуционна дейност след 9. 9. 1944 година.

1. 13. Политическите лидери, активните дейци и участници в бившите буржоазни, профашистки и фашистки партии, организации и групи.

1. 14. Бившите членове на буржоазните правителства, буржоазни народни представители, парски дипломати, висши чиновници от царския двор, министерствата, ведомствата и областните дирекции, провеждали и защитавали политиката на буржоазния фашистки режим, репресиран от народната власт, които и сега стоят на вражески позиции и са склонни и годни да провеждат подривна дейност.

1. 15. Синовете и дъщерите на бившите крупни индустриалци, търговци, банкери и кулахи, поддържали връзки с управляващите тогава среди у нас и с други капиталистически държави или работили с чужди капитали, които стоят на вражески позиции и са годни да провеждат остра подривна дейност.

1. 16. Лицата, които имат изразено или прикрито антинародно и антисоциалистическо поведение и възможност да бъдат използвани от чуждите разузнавания или са способни да провеждат остра подривна дейност, в това число синовете, дъщерите и близките на ликвидиранияте и репресираните от народната власт.

2. Социално-опасните лица, определени с настоящия указ, да се задържат за през целия период на войната, както се изпращат и настаняват в съществуващите затвори. Тези, които по време на провеждането на операцията за задържането им изтъпяват наказане лишаване от свобода, да не се освобождават, а да остават в затворите за през целия период на войната.

3. Задържането на социално-опасните лица да се извършва въз основа на общо постановление на началниците на управлението и самостоятелните отдели на Министерството на вътрешните работи от центъра и началниците на окръжните управления на МВР и със санкция на главния прокурор на Народна република България и окръжните прокурори.

4. Задържането на социално-опасните лица да се извършва със силни средства на Министерството на вътрешните работи.

5. Настоящият указ не се отнася за гражданите, които са взели участие в установяването или защитата на народната власт, възприели са и провеждат политиката на Партията и правителството и вземат активно участие в строителството на развитото социалистическо общество в Народна република България, независимо какъво е било тяхното политическо и социално положение в миналото и допусканите от тях грешки и слабости.

6. Настоящият указ влиза в сила по решение на председателя на Държавния съвет и на Държавния комитет на отбраната на Народна република България и не подлежи на обнародване в Държавен вестник.

7. Изпълнението на указа се възлага на министъра на вътрешните работи.

8. Отменя указ № 141 от 16. 2. 1966 година на Президиума на Народното събрание на Народна република България.

Издаден в София на 27. 10. 1973 година и подписан от държавния печат.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ДЪРЖАВНИЯ СЪВЕТ
НА НАРОДНА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ:

СЕКРЕТАР НА ДЪРЖАВНИЯ СЪВЕТ
НА НАРОДНА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

НОВИНИ

Полицайка блъсна жена в центъра на София

Возилото, управлявано от жена служител на КАТ, се е движело с бясна скорост на заден ход по трамвайната линия на ул. „Граф Игнатиев“ и е блъснало жената, която пресичала на това място.

По ул. „Граф Игнатиев“ движението на автомобили е забранено, като в този участък са инсталирани електронни бариери, позволяващи преминаването само на трамваите.

Линейката, която е пристигнала от страна на улица Раковски, не е могла да свали бариерните устройства, за да стигне до мястото на инцидента и да вземе пострадалата пешеходка. •

Зърнопроизводителите остават в готовност за протести

Националната асоциация на зърнопроизводителите подкрепя протестите на млекопроизводителите и остава в готовност за общи протести срещу политиката в земеделието.

Организацията не е съгласна с приетия Закон за бюджета за 2008 година в частта му за националните доплащания към директните плащания.

Според асоциацията управляващата коалиция е трябвало да заложи договорените допустими национални доплащания в рамките на бюджета за 2008.

„Залагането на тези доплащания в евентуалния бюджетен излишък за втора поредна година на практика ни оставя без национални доплащания“, заявяват зърнопроизводителите. •

Спират помощите на над 400 безработни във Варненско

От 1 януари във Варненска област ще бъдат спрени социалните помощи на 408 безработни.

Спирането на социалните помощи е заради промените в Закона за социалното подпомагане. •

Зелена светлина за атома

Въпреки критиките и протестите срещу атомната електроцентрала, ЕК разреши строежа на АЕЦ „Белене“. Честито на чиновниците, които ще при-

КОСОВО

Нова война на Балканите

От контролирана независимост към безконтролно кръвопролитие

Често ме питат напоследък ще има ли нова война на Балканите. Какви са последните развития, засягащи бъдещето на Косово? Според ВВС посредниците при преговорите между Косово и Сърбия са стигнали до заключението, че не може да се постигне окончателна договореност за статута на Косово преди крайния срок на ООН – 10 декември. Кои са тези посредници? Традиционните медици ги наричат „тройката“: ЕС, САЩ и Русия. След 120 дни опити да определи съдбата на сръбските, албанските и ромските жители на Косово, „тройката“ не успя да „постигне споразумение“ и да реши „назряващата косовска криза“. Напомняме на читателите, че Косово все още е сръбска провинция, поне по международното право. Тя е „освободена“ през 1999 при „първата война на НАТО“ – хуманитарна интервенция, чиято цел е да се установи демокрация в тази полуварварска част на света, наричана понякога „Дивата Европа“ от цивилизованите ѝ западни съседи. Установената демокрация е колониален протекторат

с американски военни бази и подобни на Гуантанамо затвори за разпити във „Воината с терора“. Останалите сърби и роми периодично се „прочистват“ и изселват в далечни анклави. Голямата част от ромите живее в лагери, построени на отровена земя. Колониалната управа изтегля ромите от трибежански лагери, изградени върху отровени пустеещи земи, за да ги настани в друг лагер – в северна Митровица, – изоставен от французите поради отравяния с олово. Те живеят в страх от очакваните действия на албанското правителство.

Новоизбраното албанско правителство на Хашим Тачи, виден военнопредседател от Армията за освобождение на Косово и един от водещите членове на косовския престъпен картел, заплашва да обяви едностранно независимост след крайния срок на ООН. Неговите заплахи са подкрепени от изявления на правителствата на САЩ, Великобритания, Германия, Франция и Италия, които настояват, че международната общност (която наистина е международна: в

нея влизат хора извън Косово, които решават съдбата на хората в Косово) „трябва да изпълни своите задължения към Косово“. Руският външен министър Сергей Лавров обвинява своите партньори в преговорите в прихвързаност: „За съжаление нашите западни партньори възпрепятстват тези преговори с твърденията си, че независимостта на Косово е неизбежна“. На говорителя на НАТО Джеймс Апатурай му омръзва да говори: „Гледната точка на НАТО е..., че процесът трябва да се задвижи още сега, че трябва да се върви към решение“. Подполковник Гросман от К-Фор заявява, че „НАТО ще остане тук колкото трябва – толкова дълго, колкото международната общност сметне, че е подходящо като средство, за да се сложи край на този конфликт“. НАТО като „подходящо средство“ за край на конфликта? Александър Симич, съветник на сръбския министър-председател Воислав Кошунница, реагира на това „подходящо средство“ така: „Сърбия

» » » продължава на страница 8

МУТРОКРАЦИЯ

Бойко: нагон за пагон

Новата звезда на небосклона на политическите грабители се нарича Бойко Борисов. Убедителната му победа на местните избори даде сериозна заявка за бъдещо топло настаняване във властта на него и цялата му рода Вълци, Черепи и прочие биячи с костюми, които изместват досегашните костюми с биячи. Изместват ги поне пред телевизионните камери, с което телевизионният екран няма да забогатее откъм теми, но показва настроението на хората, които все още взимат изборните залъгалки на сериозно. Тези хора в голяма степен разпределят властта между абонираните за нея и от тяхното настроение зависи вътрешната политиката на нашата държава в близките години, макар и в далеч по-малка степен.

Официално, те гласуваха за „открито управление“, „гарантирано от ГЕРБ“. Друга гаранция освен думата на Бат* Бойко няма. Колко струва тя могат да ни кажат жителите на Суходол. Неофициално, гласувалите за ГЕРБ избраха закона на силата. Бойко обича да говори за законност, но не обича да говори за граждански права. Обича смелите младежи, но не обича да си играят на революционери. Обича да плюе управляващите, стига да не

говори за собствените си съратници. Накратко, избрах го хора, които са готови да си премълчат, когато ги поступат, да не говорим ако ступат някой друг.

Не че сега не ни мачкат. Полицаяте могат да си позволят да заплашват и тероризират някого на улицата просто ей-така, защото им харесва. Четвъртата (уж) власт също не обича да се занимава с тях, дори когато полицаяте превишават правата и задълженията си по свое собствено усмотрение. Симион Пантеев, иначе смел журналист, сам казва „Уплаших се, самоцензурирах се, тъй като той веднъж ми взе страха и не посмях да го снимам как рита“. Въпросният „футболист“ е подполковник от полицията, който рита със злоба цветята, магданоза и къпините на една старица с импровизирана сергия от постлани на земята вестници. Някои от неговите колеги му помагали, а други 5-6 гледали безучастно отстрани. Някой не помогнал на бабата! На тези полицаи явно готам им стига разбирането за служба на обществото – да насилват някой да стои гладен, защото няма пари да си плати за сергия.

Ченгетата понякога бият и мутри. Печално известният бизнесмен Чората беше

пребит от петима полицаи по време на операция „Респект“, която респектира всички освен престъпниците. Първата теза на властта беше, че не било убийство, после се оказа, че е убийство, но законно, а накрая все пак полицаяте отнесоха по близо 20 години затвор. Може би това е станало след като от МВР найсетне са разбрали кой е платил за убийството. Важно е, че си измиха очите пред хората – „полицаяте правят грешки, но си носят последствията“.

Не ги понесоха обаче двамата полицаи, които убиха гъбар в гората по време на стрелба за забавление със служебно оръжие. Докато еврокомисарят Франко Фратини засипваше МВР с похвали за „конкретни резултати в борбата с престъпността“, МВР дори не посмя да публикува информация за инцидента. Трябваше височайшата особа да си замине, за да разберем официално за случая. След това военният съд осъди двамата полицаи на глоба от общо 2100 лева – колкото струват 80 кила сушени дива гъби на Женския пазар – и ги освободи от наказателна отговорност. Властта си изми ръцете с думите „немарли-

» » » продължава на страница 4

НОВИНИ

берат комисионните за строителството! Честито на bankerите, пред които държавата гарантира, за да може „инвеститорите“ да вземат кредит за строежа! Честито на всички, които си мечтаят за възобновяеми енергийни източници, които никога няма да развива, защото ще трябва да плащаме милиарди евро главници и лихви по заема за АЕЦ! И най-вече, честита на всички нас Хирошима на тихия син Дунав, която всеки енергиен бюрократ може да детонира с едно прехвърляне от фонд „профилактика“ във фонд „аз съм човек!“ В ТЕЦ-а има Вальо Топлото, в АЕЦ-а ще има Митко Бомбата. •

Икономистите само за стачкувалите

В Бургас парите от икономии от учителската стачка ще бъдат давани само на стачкували. За това са се договорили на тристранен съвет работещите в образованието.

На срещата са присъствали представители на синдиката, на община Бургас и на работодателите. Ако успеят да го постигнат, синдикатите ще удържат още една малка победа за стачната солидарност у нас. •

Правителството отново плаща данък „Майкрософт“

Търгът за доставка на софтуерни продукти за държавната администрация най-вероятно ще бъде спечелен от ЦАПК Прогрес. За близо 70 млн. лева правителството получава правото да ползва стандартен софтуер на Майкрософт за 60 000 персонални компютъра и 2 000 сървърни системи. Персоналният лиценз на един чиновник струва на данъкоплатеца 1375 лева на пакет. В същото време проста справка в магазин за компютри на дребно показва, че механичен сбор от продуктите Windows XP Pro и Office XP Pro (каквото до голяма степен е и предметът на поръчката) струва по-малко от 700 лв.

Остава въпросът защо тези пари или поне оставащата половина до уличната цена на дребно не бяха инвестирани в местни специалисти за поддръжка на свободно софтуерно осигуряване? •

НОВИНИ

Почти завърши погаряването на магистралата

От правителството обявиха, че последните пречки пред влизането в сила на концесията за автомагистрала „Тракия“ са премахнати. С подписването на двете допълнителни споразумения към договора били защитени държавният и общественият интерес. Интересно защо не бяха защитени в оригиналния договор, но този въпрос няма кой да го зададе. Междуременно магистралата беше построена почти изцяло с държавни средства, остана само линията Стара Загора - Карнобат. Логичният въпрос е „За чий [ролс ройс] трябва да приватизираме една магистрала, която е построена с наши пари?“ •

Финансовите злоупотреби в Добрич

В Добрич престъпниците „с бели якички“ през миналата година са извършили 221 престъпления, като установените вреди надхвърлят 8 700 000 лева. През 2007 година са установени 278 икономически престъпления с причинени щети за 7 069 000 лева, сочи още сводката.

Основно парите идвали от укриване на ДДС от страна на производителите. Не че ще започнем да плачем за данъците, спестени на държавата, но данните са показателни колко пари „допълнително“ и „между другото“ се излизват „официално“ в джобовете на грабителите. •

Депутатите се борят с обедняването

Депутатите направиха решителна стъпка в борбата с бедността, като увеличиха доходите си. Народните избраници си гласуваха увеличение на възнагражденията, които получават за участие в парламентарните комисиони средно с 60-80 лева. Това стана на извънредно парламентарно заседание при приемането на промени в Правилника за организацията и дейността на Народното събрание в частта му за финансовите разчети.

Напомняме, че базата на депутатската заплата е равна на три брутни средни заплати в бюджетната сектор. •

МУТРОКРАЦИЯ

Бойко: нагон за пагон

» » продължава от страница 4

вост“ и „нехайство“, медиите поскумтяха и керванът продължи.

Полицията си пази кагрите както мафията – стига да не крадат от боса и да не гърмят по него, могат да крадат и да гърмят когото си щат. Униформените мафиози подражават на цивилните такива и по други неща: от донкорлеонския тембър на бившия генсек Бойко до купонджийските изяви на настоящия министър Петков. Демонстративното подаване на оставки е прах в очите – например шефът на РПУ Пазарджик Жоро Стоицев, който подаде оставка след случая с гърбаря, сега е шеф на дирекция „Оперативно издирване“ към МВР. Както няма бивши членове на мафията, така няма и бивши полицаи на ръководни длъжности.

Полицията не само подражава на мафията, но и работи с нея срещу обикновените хора. Има разлики, разбира се – престъпниците поне гледат да не го правят пред камери. Някои полицаи не са толкова свенливи.

Отновоеврокомисарят по правосъдието Франко Фратини раздаде щедри похвали за „напредъка на България“ в борбата с престъпността и отново МВР не закъсня да го опровергае. Разпитват основателя на бившата СИК Младен Михалев-Магжо. Събитието пазят двайсетина частни охранители, поне 10 цивилни и няколко униформени от „Съдебна охрана“. Пред служебния вход на палатата са строени въоръжени полицаи с бронезилетки от Нското поделение, на улиците през два разкрача стърчи бюстител, а пред сградата – коли със сини лампи и моторизирани полицаи. Всички бранят въпросния „инвеститор“, който също присъгига с бронезилетка. Журналистите уж имат право да снимат, но най-усърдният фоторепортер спечели бои, вместо награда за фотожурналистика. Можеше и да я спечели, ако стражите на демокрацията не му бяха изтрили снимките. Отново заваляха правдоподобни обяснения – първо беше учение, после готвен атентат срещу свидетел, после терористична заплаха, но така или иначе мутрите и полицаите се изнесоха, когато Магжо си тръгна.

Работата е добре разпределена между мутри и ченгета. Мутрите са експерти по локалния и индивидуален терор. Ако трябва да се спланира досадна журналистика, изтърван инспектор, случаен следовател, прокурор романтик или някое размирно село, взело приказките за демокрация твърде сериоз-

но, мутрите осигуряват биячи и снайперисти. Работата по тероризирането на народа обаче се върши от властта. Може да притиснеш един, двама, пет души с биячи. Но не можеш да изплашиш с 4-5 говеда сто души излезли на улицата. Тогава идва ред на полицията. Тя излиза и започва да въдворява ред и законност. Нищо, че законите уж били волята на народа. Когато най-активната част от този народ излезе на улицата, полицаите бързат да приберат 30 души в участъка. Най-големият полицаи, Бойко Борисов, побърза да попари желанието на младежите „да си играят на революционери“, като притисна някои да му организират митинг точно пред няколкото хиляди полицаи строени за парад. То не бяха заплахи по телефона за организиране на незаконни протести, то не бяха преследвания на незрящи младежи за кражба на интелектуална собственост, то не бяха тълпани и търкаляни еколози по улиците. Когато трябва да се пазят бизнес интереси, властта изведнъж започва да се грижи за законите, а полицията не си поплюва. А когато се наложи да се спасява имиджа на некадърния супермен, полицаите не само ограждат сметниците в Суходол и пътя до него, но блокират и църквата, за да не се събират хората около нея. Тамошните вече знаят какво е да те бие полицаи и не тръгват да си търсят правата.

Да не вземе някой да си помисли, че „нашата“ полиция пази интересите само на местните управляващи! Точно както мафията, тя може да послужи на всеки, стига той да може да си поръча услуга. Когато у нас идват висшите началници Райс, Буш или някой друг от тяхната порода, българската полиция се вдига на крак и окупира два милиона граждани в София. Сакън да не падне косъм от главата на височайшата особа! Когато няколко анархисти тръгват по центъра с антивоенен графит на гърба, полицаите не ги оставят да изминат и 100 метра, преди да ги подгонят и да го свалят. А двама млади комунисти от движението „23 септември“ са пребити посред нощ от петима полицаи и една полицайка. Докато лепят плакати за антивоенен протест през нощта полицаите ги спират, получават инструкции, слагат им бележниците и ги подуват от бои. След което полицията съди активистите за побой над служебно лице.

По стечение на обстоятелствата нашият народ гнес живее относително непритесняван от репресив-

ния апарат на държавата и едната от причините е, че не надига глава да не я удари някъде.

За съжаление в повечето страни по света репресиите се засилват. Ще подминем „блестящия пример“ за демокрация САЩ и ще обърнем внимание на Русия, защото управляващите там доскоро управляваха и управляващите тук. Нашите страни имат много близко минало и безспорно влияние на западните идеи и модели не е за пренебрегване и в двете страни. Тази прединстория оформя подобно съзнание у народите в тези страни и у техните управляващи.

От друга страна между съвременните България и Русия има съществени разлики. Наистина, и тук и там системата се обявява за капиталистическа, но политическите режими са различни. И на двете места властта се държи от буржоазно-бюрократически кланове, но у нас под натиска на ЕС управляващите играят малко по-модерен, по-изпипан сценарий: оставят у населението впечатление, че се борят с корупцията, че подлежат на някакъв контрол, оставят хората да протестират и да си играят на гражданско общество. В Путинова Русия тези неща са изключително главоболее за кагрите на КГБ, които постепенно изместиха кагрите на ЦК на КПСС и иззеха и икономическата, и политическата власт от номенклатурчиците перестройкаджии. Ченгетата са истинските собственици на страната – от Путин до последния „милиционер“. Всички знаят това и се боят от тях. Дори Путин признава, че „когато руснакът види милиционер, той минава от другата страна на улицата“. Милиционерите не се интересуват от закона. Прибират без повод, взимат пари. Основно от гастербайтери, емигранти от бившите съветски републики. За това ги улесняват и фашистките елементи в законодателството, което прави съществена разлика между етнически руснак и натурализиран кавказец. На по-високо ниво в милицията властва тотална корупция и беззаконие. Медиите си траят и пускат реклами. Участниците в най-отразяваните на Запад протести, „марша на несъгласните“, ги бият на улицата.

Пред лековерния западен телезрител това се представя като някакъв демократичен кошмар, но на западните „елити“ им текат лигите като гледат царуването на другаря Путин. И в Европа, и в САЩ посоката на про-

» » продължава на страница 9

НОВИНИ

ЕС плаща 1 млрд. евро за пенсии

Само на бюрократите от Еврокомисията ще бъдат изплатени около 963 млн. евро пенсии. На човек се падат средно около 5844 евро месечно, от които около 1000 евро отиват за данъци и осигуровки. За сравнение преди 10 години тези разходи са възлизали на 225 млн. евро. Увеличението на средствата за пенсии се обяснява с разширяването на ЕС и бюрократичния апарат. •

Австрийските ченгета подслушват телефони и Интернет

Австрийският парламент прие спорен закон, който на практика дава право на полицията да подслушва мобилни телефони и да наблюдава личните компютри на хората без съдебно разрешение, съобщават вестниците „Ди Пресе“ и „Винер цайтунг“.

Малко преди да бъде гласуван, проектозаконът бе променен и полицията получи разрешение да наблюдава и Интернет без разрешение от съдия. Така властите вече могат свободно да изискват от гостабчиците IP адреса, както и името, и данните на човека, на който е даден адресът. •

Социални протести блокират Унгария

В знак на протест работа спряха повече от половината работници в железниците. Те обявиха, че протестът им е безсрочен. Към тях се присъединиха 10 000 учители, здравни работници, служители на летището, както и земеделци, които блокираха основни пътища в страната. Международното летище в Будапеща също спря работа за два часа, което създаде сериозни затруднения и госта полети бяха отменени.

Протестите са против реформите на правителството на Дюрчани, поискани от ЕС, които включват също увеличение на данъците, на цените на енергията и въвеждането на такси за медицински прегледи. Кабинетът планира и промени в пенсионната система, които включват и промяна в начина на изчисляване на възнагражденията на възрастните хора. •

Ноам Чомски: Въпроси за анархизма

» » продължава от страница 2

Пейтман: Ема Голдман в по-късния период от живота си се опасява, че революцията съвсем не е неизбежна. Тя е под силното влияние на Густав Ландау, който твърди, че държавата е у всеки един от нас и че всеки един от нас трябва да стане възможно най-свободен в условията на капитализма и се бои, че голяма част от хората няма да бъдат готови за революцията и че има начин да се развива личното политическо съзнание така, че повече хора да бъдат готови, да усещат, че такъв начин на живот е възможен.

Чомски: Това е съвсем вярно и хората, които го разбират най-добре, са именно хората, които управляват и господстват. Поразително е друго. В по-свободните общества като САЩ и Англия, в които през последните няколко десетилетия народните борби извоюваха много свободи и държавата има по-ограничени възможности за принуда, е поразително, че именно в тези общества елитни групи съзнават от самото начало, че трябва да разработят мощни методи за контрол на нагласите и мненията, защото вече не могат да управляват хората с насилие. Затова трябва да видоизмениш съзнанието им така, че да не усещат, че живеят в условия на отчуждение, потисничество и подчинение. В САЩ се харчат около два трилиона долара на година точно за това и то съвсем целенасочено. Като се започне от разработката на телевизионни реклами за двегодишни деца, та се стигне до курсовете по икономика в магистърските програми. Всичко се прави така, че да формира определен вид съзнание на подчинение и съвсем целенасочено да потисне нормалните човешки емоции. Нормалните човешки емоции са съчувствие и съпричастност – не само към хората, а и към изхвърлените на брега делфини, ако щете. Това е нормалната човешка реакция. Когато четем класическите политически икономисти като Адам Смит например, ще видим, че тогава това се е приемало като даденост – просто нещо, с което трябва да се съобразяваш – част от човешката природа. Днес обаче едно от нещата, към които рекламата и образованието насочват най-много сили, е да ти избият това от главата. И това е съвсем целенасочена явна държавна политика, която се провежда пред очите ни в същия този момент. Да вземем опитите за разбиране на социалното осигуряване. Кому е нужно то да бъде разбито? Да оставим пълни-

те глупости за надвисналата финансова криза заради пенсионната възраст, поколенията и прочее, да оставим и това, че разбиването на осигуряването ще означава огромни печалби за Уол Стрийт. Според мен основната и най-дълбока причина това да се прави е, че социалното осигуряване стъпва на едно естествено човешко чувство, което трябва да бъде избито от главите на хората – чувството, че другите хора не са ти безразлични, че имаш отговорности към цялата общност и не ти е все едно дали вдовицата инвалид на другия край на града има какво да яде и дали детето на съседа може да иде на училище. Това трябва да се избие от главата на хората, трябва да ги накараш да мислят: „Ти си индивидуална, съзнателна машина за максимално увеличаване на богатството. Щом вдовицата инвалид не се е подготвила, това си е неин проблем. Не си виновен ти, че тя няма какво да яде. Защо трябва да ти пука? Съществува само ти, който увеличаваш максимално своето богатство, подчиняваш се на властта и не мислиш за никого.“ Това определено действа и то се вижда вече в нагласите на хората. То е и част от твоя въпрос за промяната на съзнанието – нещо, с което всеки организатор е съвсем наясно. Да вземем движението за равнопоставеност на жените – типичен пример. Всичко започва от срещи, на които хората се събират, говорят, споделят елементи от своя живот, за които не са имали ясна представа и така осъзнават в какви условия живеят.

Поразително е доколко системата успява да промени съзнанието на хората – и във фабриките, и в училищата – от първите години на промишлената революция. Първите работници, привлечени във фабриките, са младежи от селата и бедни хора от градските бордеи. Огромна част от тях са настроени много радикално – съвсем естествена нагласа, без изобщо да са чели Маркс или да са чували гумата „анархизъм“. Пресата тогава също е по-свободна в много отношения. Ако четете свободните вестници от онова време, ще забележите почти всеобщо съгласие, че надничарската робия в цеховете си е живо робство; че хората, които работят в цеховете, са собственост на притежателя, който им нарежда какво да правят; че цялата фабрична промишлена система смазва културните, творческите импулси, превръща хората в роботи – на хората тогава им е абсолютно ясно, но цете

днес в един работнически квартал и няма да намерите и следа от такова съзнание. То не е изчезнало естествено, а е изтикано от мисленето с целенасочени съзнателни усилия.

Това може да се проследи и през изминалото столетие. Когато тейлъризмът е въведен в промишлеността – тейлъризмът от името на неговия създател Фредерик Тейлър в общи линии е идеята работниците да се превърнат в работи – всяко движение се контролира, няма възможност за избор и т. н., – той също, както много други неща, е въведен първо при военните. Само там можеш да си правиш безплатни експерименти с хората, без да има кой да ти потърси сметка. По-късно тейлъризмът е пренесен в системата на масовото производство... Ленин, например, е влюбен в него – в същите идеи, които допират толкова на капиталистическите ръководители. Интересното всъщност е, че идеята за роботизирането на човека – това, което те наричат „контрол на работното място“ – може да се пренесе и извън работното място, всички останали елементи от живота да бъдат контролирани по абсолютно същия начин. Защо хората да не бъдат работи през цяла си живот? Да бъдеш робот означава да насочваш вниманието си към така наречените „повърхностни измерения на живота“, към „модното потребление“, а не към грижата за другия, към работата за създаване на нормална среда за живот, към мисълта за това в какъв свят ще живеете ти и децата ти. Превръщаш се в пасивен потребител и покорен пускач на бюлетини, комуто се казва, че това е демокрация. Изпълняваш нарежданията, не мислиш, измерваш стойността си като човек с количеството ненужно потребление. Това е контролът извън работното място – той присъства във всички институции и представлява могъща индустрия. Трябва да преодолееш контрола извън работното място – да осъзнаеш, че твоята стойност като човек не е в това колко дългове можеш да натрупаш, колко кредитни карти можеш да издухаш, за да си купиш стоки, от които нямаш нужда, а в нещо съвсем друго. Странно е да влезеш в един мол например и да видиш през почивните дни, че млади момичета ходят там да се забавляват. Те прекарват *свободното си време* в зяпане и пазаруване. Хайде, ако толкова им харесва, не можеш да им забраниш, разбира се, но това ти показва доколко съзнанието на хора-

та е вече изменено от контрола извън работното място – страховита работа.

Пейтман: Когато човек разглежда историята на анархизма, забелязва кога той е отговарял най-добре на нуждите на общността: сред еврейската общност в Ню Йорк в края на 19 век например, в Испания очевидно, в Аржентина, във Франция... Не означава ли това, че технологиите разрушават и самата общност? Сега има много повече общности в Интернет, отколкото общностите, в които аз и ти сме израснали – аз съм от миньорски край, в който всеки познава всеки и всеки те познава. Да, има конфликти, но има и силно чувство на общност. Не става ли това разпадане твърде бързо и не помагат ли и технологиите за него?

Чомски: За мен техниката е доста неутрално оръдие. То може да се насочи както насам, така и натам. Технологиите може без проблеми да се използват например, за да позволи на работниците в една фабрика да я управляват без ръководители, като осигурява директно на работника, в реално време, информация за всичко, което трябва да се направи и му помага да взема обосновани решения. Това са напълно възможни приложения на техниката, но, естествено, те не се разработват. Има невероятно интересни изследвания как това може да се осъществи. Едно от най-известните такива изследвания беше направено от Дейвид Ф. Ноубъл – един радикален ум, който живееше тук, но вече не живее тук. Той направи много добри неща, основните от които бяха по цифровото програмно управление – компютрите, които управляват машините в инструменталните цехове и друге. Те също, както всичко останало, са разработени при военните, за да плаща обществото цената, но интересното е – пише Ноубъл, – че още тогава има няколко начина тези системи да се проектират. Единият от начините е да се елиминират всички ръководни нива и да се остави взимането на решения в ръцете на квалифицираните майстори. Става въпрос за хората, които познават работата на пръсти или поне знаят кое как става много по-добре от онези по бюрата горе. Сигурен съм, че така е било и при вас в мината. Хората долу знаеха много повече, отколкото онези по канцелариите някъде в Ню Йорк. Изследванията показват, че ако се оставят майсторите да взимат решенията – и техниката може спокойно да се конструира така, че

да го позволи – дори печалбите се увеличават. Само че не беше направено така, а беше направено точно по обратния начин. Беше направено така, че да увеличи нивата на административен контрол, което е много неефективно, да се деквалифицират майсторите – те да се превърнат в работи, които натискат копчета. Това е типичен пример за избора как да се ползва техниката и също е пример за класова борба, но няма нищо общо с това какво представлява самата техника.

Тези неща имат отношение и към твоя въпрос за общностите в Интернет и аз не знам какво мога да кажа по въпроса освен че има такива виртуални общности, които са много жизнени. Аз не съм виждал никога 95% от своите близки приятели. Ние общуваме основно по Интернет. На моята възраст това е напълно обяснимо, но да, когато гледам внуците си да го правят, не ми е особено приятно. Мисля си, че трябва да научат повече за личното общуване. Не знам какво влияние може да окаже това на малките деца – да живеят в един въображаем свят и да общуват с хора, които се представят с мнимо самоличност... Хайде, когато играеха игри в мрежа, нищо страшно – пак не ми беше приятно, но не виждах голяма вреда. Ако обаче прекарваш огромната част от живота си във въображаем свят, сред персонажи, които ти си измислил или те сами са се измислили, това не може да не даде отражение върху психиката, което едва ли разбираме, но може да бъде доста сериозно.

Пейтман: Да направим още една крачка тогава – знаеш, че през последните 10 години в анархизма се засили едно течение, което наричаме най-общо „примитивизъм“ или „анархопримитивизъм“. Те казват: „техниката, която капитализмът ползва, разяжда, разрушава, тя е толкова ужасна, че трябва да се откажем изцяло от нея и да направим крачка назад – или напред в техните очи – към един по-естествен, по-самостоятелен начин на живот“. Мислиш ли, че това е възможно?

Чомски: Съчувствам на хората, които мислят по този начин, но според мен те не съзнават, че искат масов геноцид над милиарди хора. При начина, по който е организиран днешният живот – с градовете и всичко, – ако премахнеш тези структури, всички ще умрат. Аз например не мога да си отглеждам сам храната. Би било много хубаво, наистина, но просто няма как да стане. Не и в този свят. •

(слегва)

Актуален ли е анархизмът?

Анархизмът и днешната реалност в родината ни – аргументи и перспективи

Всички знаем, макар не всички да признаваме открито, че откак дворцовият преврат в БКП „дари най-хуманно“ своя народ със „свободата“ на парламентарната многопартийна система, памина от политически бандажи, чиито конци са държани от шепя олигарси, държи за гърлото обществото, разбира се не без помощта на индустрията за фабрикуване на обществено мнение чрез покорните представители на „четвъртата власт“, продала честта си за паница леца.

Така вече близо 20 години, подобно на гревните евреи, обикаляли пустинята 40 години в търсене на обетованата земя, се въртим в омагьосания кръг и шляпме в блатото на посттоталитарния период, чиято следа остана да тежи като оловно бреме върху народа ни и то за съжаление в най-важната сфера – духовната и нравствената. Спокойно мога да кажа, че 5-вековното робство на българина под властта на изостаналата феодална империя на османците, не може да се мери с щетите от духовната деградиация от тоталитарната система, която въведе клеветничеството и доноса между колеги, приятели и роднини като истински дълг и въпрос на партийна съвест.

Неизбежна последица беше увеличаването на егоизма и отчуждението между хората – резултат от стремежа на тоталитарната държава за тотален контрол върху живота на своите закрепостени граждани, включително личния живот. Успоредно с това, необходимата органична тъкан, без която е невъзможно да има истински прогрес и справедливост – солидарността, – беше почти заличена от българската нравственост след болшевишкия преврат през 1944 г.

Все пак чувството за солидарност спорадично се прояви под формата на бунт срещу властта, изляла народното негодувание в пламъците, обхванали сградата-символ на централизираната държава с маската на многопартийна изборна „демокрация“ преди 10 години през една януарска нощ на 1997 г. Този отчаян акт на отмъщение, предизвикан от народния гняв към властта, се изроди моментално в чисто политическа промяна, осребрена от тогавашната опозиция, която докопа същата тази власт, като я хна вълната на недоволството.

Настроенията в обществото, ескалирали по времето на учителската стач-

ка и протестите в цялата страна, показаха, че тоталитарната апатия и примирение на народа пред сегашната система все още не е факт. Повсеместният отказ от участие в местните избори (на места вторият тур събра едва 15-16% от избирателите) е и съвсем логичен повече или по-малко осъзнат бойкот – в една централизирана държава местното изборно самоуправление е жалък фарс. Държавата търси някаква легитимация на местните кметове, които не са нищо повече от нейни бирници според отпуснатите им права и задължения – да събират и наливат в хазната на правителството данъци, такси и глоби, като се радват на абсурдното и цинично право сами да определят максимума на налозите.

Процесите у нас са симптоматични за едно общество, изправено пред криза в резултат на неспособността на съществуващата система да задържи дори привидно впечатление за някакво равновесие и справедливост. При същите симптоми Хитлер взема властта, която изтощените и отчаяни от мизерията в най-хуманната многопартийна демокрация немци му харизват безропотно. Демонстративен израз на изчерпвания кредит на доверие към партиите, заменен от копнежа по спасителя, силния вожд, човека от народа – роля, за която мераклии никога не липсват, било в африкански късометражен филм, било в 33-годишен български сериал.

Леви, десни... Леви-десни... Леви! Леви! Кръ-гом! Марш!

След жалкия крах на десетгодишния „двуполюсен“ модел цъфна и у нас първият кандидат-месия – „добрият“ и възпитан бивш монарх, решил внезапно, че истината е в либералните републикански идеи. Цъфна и върза, но безапелационният му успех на изборите довече мога да на едноличните партии, чиито лидери със своя авторитарен тип поведение създават илюзията, че те са пътят, истината и животът – живот като в евроейски санаториум за затлъстели от преяждане със социализъм интелегенти. Тази мода вкара в парламента и „феномена“ Атака, който уж никога от радетелите на демокрацията не слагал в сметките си, защото подценявал въздействието на демагогията в едно объркано общество, търсещо някакъв, пък бил той и автори-

„Представителната демокрация е малка система, която става за малки републики като Атина и Спарта, но е напълно илюзорна в една голяма и богата империя като Франция.“

Ш. Фурие, 1829

„Идеалната република е положителна анархия. Тя не е нито свобода – слуга на реда като в една конституционна монархия, нито свобода – затворник на реда. Тя е свобода без окриви, суеверия, предразсъдъци, софистики, лихварство, авторитети; тя е свобода на взаимното допълване, а не свобода на взаимното ограничение; свободата не е щерка, а майка на реда.“

П. Ж. Прудон, 1848

„...само училището, повтаряме ний, ще приготви [Европа] за този преврат; но не училището на Златоуста и Лойола, на Вилхелма и Наполеона, а онова на Фурие и Прудона...“

Хр. Ботев, 1871

„Ще имаме едно знаме, на което ще пише „Свята и чиста република.“

В. Левски, 1871

тарен край на унижителната до отчаяние повсеместна и видимо вековечна официална политика на корупцията. Същата тази борба с корупцията, която нагу платната и на царската изборджийска яхта след костовото командирстване.

Оттам нататък изборният абсурд стана пълен – средно интелегентният български гражданин осъзна, че ако изборите променяха нещо, щяха да бъдат забранени, а изборът беше практически забранен за всеки случай – гарантирано участие във властта имат само двете партии, чиито „избиратели“ не избират, а гласуват под строй – БСП и ДПС. Колкото по-ниска е избирателната активност, толкова повече места в парламента остават за тях.

Така се стигна до комичната коалиция между орел, рак и щука – БСП, НДСВ и ДПС, чиито уж дълбоко непримирими идейни противоречия бяха примирени за нула време по формулата: „за мен бащата, за теб кокала, а за него кацата с меда – всеки има какво да лапа, без да посяжда другия“. За пореден път се доказа истината, че няма леви и десни партии: опозицията е винаги лява, а управляващите – винаги десни. Въвеждането на „плоския“ данък от „лявата“ БСП не учуди никого. Пардон – учуди най-десните консерви на капитализма, които смятаха, че такъв глъвеч за „биз-

неса“ може да се осъществи само в окупирана територия като Ирак, но даже там американският генерал-губернатор Бремер се посвети и закова плоския данък на 15% през 2003 и както всички знаем това като с вълшебна пръчка превърна Ирак в днешния остров на мира и благоденствието. Бившите български комунисти обаче надминаха и най-мокрите сънища на американските милиардери със своите 10%. Пред нашите червени богаташи дори такива символи на капитализма като Стив Форбс изглеждат като... социалисти. Миличкият Форбс искаше само 17% плосък данък, че даже и с необлагаем минимум, когато грапаше да стане президент на САЩ, но явно беше събркал държавата. За да изглеждат подесен от БСП днес с техния рекорден 10% подарък към „бизнеса“ сигурно трябва да въведеш задължителна кастрация на всички лица с доход под 5000 лева на година или нещо такова.

На фона на цялата тази грозна картинка и твърдо спадащото доверие към политиците (бележка към регколегията: трябва да забраним глумите „доверие“ и „политици“ да се ползват в едно и също изречение) страдацията от избирателна демениция лидер на либералите от НДСВ съвсем сериозно заяви, че предстои обсъждането на проект за закон за въвеждане на задължително гласуване, с което директно се включи в хора на друг довчерашен уж непримирим противник – Атака. Явно след като българските леви минаха американците по капитализъм, българските десни искат да бият Живков по тоталитаризъм с неговите 99,9% гласуващи. Остава да направим пускането на невалидна бюлетина углавно престъпление и сме шампиони в многобоя с угарение върху боя.

Все по-настървената за централизъм държавна власт доведе и до превръщането на столицата – която по дефиниция би трябвало да бъде нищо повече от седалище на бюрократията – в остров, където стандартът на живот е най-висок, а безработица почти не съществува. Самият град се пръска по шевовите от постоянните пришълци, изгонени от регионалната политика на централния паразитирац бюрократичен апарат, който насила ги превръща в просяци, разчитачи на държавните подаяния – огрязки, след като парите от хазната бъдат излапани от чиновническата мафиозно-рушветчийска сган и нейни-

те униформени и цивилни гавази.

Анархизъм вчера, днес и утре

Българските анархисти имат уникалния шанс да бъдат активни участници в изхода от това тресавище, без да правят никакви компромиси с идеалите си. Те трябва непрестанно да бият камбаната за бойкот на изборите, за нов обществен консенсус, който да замени съществуващото статукво, скърпено набързо от двеста-триста депутати във ВНС, гласували новата конституция. Когато народът наистина бъде готов решително да отхвърли статуквото, промяната трябва да води неотстъпно към децентрализация на икономиката, към реално, а не фиктивно местно самоуправление. Макар да съм далеч от илюзията, че социалната революция – заветна цел на анархокомунизма – е възможно да се осъществи за един ден и то в една отделно взета страна, твърдо вярвам, че е възможно чрез упражняване на постоянен натиск върху държавата да се поставят основите на една бъдеща социална революция. Игната година с наблюдаващите парламентарни избори е един от онези редки моменти, в които народната погнуса от партийната олигархия може да се заяви категорично и явно, а не само с пасивния акт на отказ от гласуване. Дълг на всеки осъзнат безвластник е да навлезе в своята естествена среда – личният контакт с хората, в свободното общо пространство на улицата, където да популяризира основните идейни принципи на анархизма – безвластието и федерализма. Трябва да бъдем по-активни сред работниците, станали машина в ръцете на измислените синдикални лидери. Само сплотени и единни работниците ще успеят да се откъснат от казионните синдикати и да се обединят в нови, независими такива, които ще могат да поставят държавата на колена за броени дни с една ефективна обща стачка. Най-силното оръжие срещу държавата е единството на хората и неговото дуло трябва да бъде навряно в муцуната на новия геспотизъм!

Бъдещето е на социалната революция и то ще бъде изградено след като държавата остане мрачен спомен, захвърлен на бунещото на историята. Жадуваме деня, когато парламентът ще бъде музей! •

antiflag и Сава

НОВИНИ

Стачка на полските миньори

Полските миньори отказаха да слязат в мините в Шльонска област, където се намират най-големите залежи на въглища в Полша. Те искат увеличение на заплатите с 14% от 2008 г. Ако ръководството на компанията не се съгласи на отстъпки, миньорските профсъюзи ще обявят обща стачка. •

Стачка на служителите в мадридското метро

Над 1500 чистачи в метрото в испанската столица Мадрид вчера също отказаха да изпълняват служебните си задължения. Стачкуващите настояват за заплатите им да бъдат изравнени с тези на чистачите в другите сектори. Разликата във възнагражденията достига 300 евро на месец. •

Злоупотреби и рушвети за 610 млн. долара в ООН

Корупционен скандал разтресе пак ООН, след като бяха разкрити злоупотреби на нейни служители за милиони долари, съобщава американският Вашингтон пост. Измами и рушвети за 610 млн. долара са установени при сключването на договори за доставка на горива, храна, строителни работи и други материали, предназначени за мироопазващите контингенти на организацията. 10 служители на ООН са обвинени в недоброръководство от страна на ООН при управление, взимане на подкупи и измами, като най-тежките случаи са при провеждането на търгове в Конго и Хаити. •

САЩ слагат нови скенери по границите

За да влязат в САЩ, чужденците вече ще трябва да оставят отпечатъци и на десетте си пръста върху скенер, който ги съхранява 75 години.

Първите скенери за биометричен контрол вече са инсталирани на международното летище „Дълес“ във Вашингтон. До края на 2008 г. с такива скенери ще бъдат оборудвани всички международни летища в страната. Тази мярка е част от програмата US-VISIT, въведена след атаките от 11 септември. Тя цели да бъдат засечени хора, пътуващи под чужда

Победа в Гърция

В дните около 12 декември в Гърция се проведе обща стачка срещу реформите в социалната политика. Предложените от правителството реформи включват увеличаване на възрастта за пенсиониране, намаляване на пенсиите, поскъпване на медицинските услуги – всичко това планирано от социалното министерство.

Многобройни демонстрации се организират във всички по-големи градове на Гърция, като в Атина шестивестото наброява 100 000 души, а в Солун – около 20 000. За последните няколко години това са най-многобройните протестни шествия в Гърция.

В Солун още преди демонстрацията бойците от Антиавторитарно движение (Солунска асамблея) успяват да окупират сградата на една от касите за социални осигуровки – работещите в нея не взимат участие в демонстрациите. Солунските анархисти опъват над сградата транспарант с текст: „Не на партийния позор! Всичко за всеки – нищо за държавата и шефовете!“ С „партийния позор“ те закелеймяват предателското съглашателство между партии и официални синдикати.

В началото на демонстрацията блокът на Антиавторитарно движение успява да свали на земята една от полицейските камери за наблюдение от 12-метров стълб и да я счупи.

Блокът на антиавторитаристите наброява около 40 души, но акцията им печели силна морална подкрепа от страна на останалите участници в протеста и от минавачите по улиците. По тази причина полицията не успява да се намеси и да им попречи да продължат да демонстрират спокойно в блока на независимите профсъюзи.

Видеозапис от акцията може да се изтегли от Интернет на адрес: http://www.babylonia.gr/video_download.php?id=36

След масовата обща стачка на 16 декември министърът на социалната политика на Гърция подава оставка, като признава, че не е успял да извърши плануваната от новия кабинет на Караманлис реформа в социалното осигуряване и засега реформата, поискана от ЕС, се отлага. Министърът признава, че съпротивата на хората е била огромна, поради което реформата е невъзможно да бъде извършена. •

SOLIDARIDAD!

Протестно писмо

За работниците от Каталуния тази година няма да има празници, защото 295 техни колеги ще бъдат оставени на улицата. 295 семейства ще гладуват. Това е коледният подарък на ръководството на предприятието Frare Behr и правителството на Каталуния към гражданите на Барселона.

В знак на солидарност с трудещите се от предприятието Frare Behr и борбата им срещу отнетото право на труд Федерацията на анархистите в България (ФАБ) изпраща настоящето протестно писмо до посолството на Испания в София и настоява за преустановяване действията на ръководството на предприятието и незабавна намеса на каталунското правителство в полза интересите на работниците. С тази антисоциална политика правителството на Каталуния и подкрепените от него капиталисти си спечелват още един враг, защото доказват за пореден път, че са противници не само на работниците, но и на цялото каталунско общество.

Солидарност с борбите на трудещите се! •

НОВИНИ

самоличност – предполагаеми терористи, наркотрафиканти или нелегални имигранти.

Протести в Куба

Съпругите на политическите затворници в Куба протестираха пред парламента в Хавана срещу арестите на четирима души, противници на режима, задържани миналата седмица. Неочаквано те са били подкрепени от чужди туристи. Протестиращите призоваха международната общественост да съдейства за освобождаването на опозиционерите.

ЦРУ оправда мъченията при разпити

Преди дни стана ясно, че Централното разузнавателно управление на САЩ е унищожило най-малко два записа с изтезания на задържани. Според инквизиторите от ЦРУ, мъчения наистина са били използвани, но тяхното прилагане е оправдано, защото подобни методи „прекъсват за секунди задържания“.

Те разказаха и конкретен случай с арестуването на Абу Зубайда – ключова фигура в Ал-Каида, който след като бил подложен на такива мъчения е казал, че Аллах го е посетил в килията му и му казал да сътрудничи при разпитите. С тази информация ЦРУ успели да предотвратят голям брой атаки.

Щом с мъчения могат да накарат Аллах да слезе в килията, колко му е Шейтана да се качи и да накисне някой невинен?

Щом за ЦРУ целта оправдава средствата, в какво тогава са виновни терористите, които се опитват да освободят страната си с тероризъм? •

11 убити и 64 ранени при взрив в Багдад

Кола-бомба се взриви на оживен пазар в центъра на Багдад и уби най-малко 11 души и рани 64. Известният пазар на площад Таяран е бил пълен с хора, които се прибирали от петъчната молитва.

Всеки час сблъсъци в Пакистан

Напрежението в страната продължава да ескалира и на много места има вълни от насилие. Убийството на бившата пре-

КОСОВО

Нова война на Балканите

» » продължава от страница 4

има законното право да прибягне до война за защита на своята територия, ако Косово обяви независимост“. Това изявление вбесява негово превъзходителство Волфганг Ишингер – европейският член на „тройката“. Как смее Симич! Неговото превъзходителство казва на репортерите, че „не е приемливо и не е допустимо една от страните да прави такива изявления преди доклада на тройката“. Интересно как не намира за неприемливо и недопустимо пратениците на международната общност и НАТО да заявяват – също преди доклада на тройката, – че независимостта на Косово е „неизбежна“. Ишингер не споменава и за Тачи, който с типичната си непрекъсваемост изведнъж променя позицията си и уверява ЕС и Вашингтон, че ще изчака и ще обяви независимост след още няколко срещи на международната общност, но не покъсно от началото на новата година. Албанският президент на Косово Фатмир Седждю също заявява, че независимостта ще „стане много бързо“, но отказва да посочи конкретна дата. Колониалният губернатор на Косово Йоахим Рукер е сигурен, че „хората на Косово

са достатъчно зрели, за да оставят международните механизми да свършат своята работа“. Под международни механизми той вероятно има предвид предстоящата среща на върха на ЕС на 14 декември, от която се очаква мнозинството страни в ЕС да изпратят сигнал на подкрепа към Косово. Вероятно и на Сърбия ще се предложи „морков“ – обещание, че един ден ще бъде приета в Европейския съюз. Също така е доста сигурно, че след тази декларация сръбите и ромите от „сръбския север“ на Косово, както и анклавите в централната и южната част на района, ще бъдат нападнати. Ще започне нов цикъл на етническо насилие и в Косово – „най-буйното огнище на раздора в новата история на Европа“ – ще избухне с пълна сила регионален конфликт. Международната кризисна група, която силно поддържа независимостта на Косово, в скорошен доклад изразява своята загриженост от евентуален „безконтролен, вероятно кръвопротичен процес към независимост“. Важно е да се отбележи, че обещаната на косовските албанци независимост е „контролирана независимост“. Това означава, че независимостта, която ще се даде на албанците, ще бъде

контролирана и ограничавана от силно международно военно присъствие (което в едни по-честни времена се наричаше „окупация“).

Единственият отговор, който мога да дам на въпроса дали ще има нова война между НАТО и Сърбия и между косовските албанци и косовските малцинства, е „да“. Ще има нова война. Ако „международната общност“ със своята армия и колониален апарат не остави албанците, сръбите и ромите да определят сами своето бъдеще, войната – или поне „локалното“ кръвопротичие (под международен контрол) – и новата вълна на етническо прочистване са неизбежни. Единственият шанс за мир на Балканите е краят на окупацията на Балканите. Както в Косово, така и в Босна. Европейски и американски господи, международни „хуманитарни“ НПО, скъпи загрижени членове на международната общност, моля ви, вървете си. И не забравяйте да заберете със себе си и журналистите от BBC. •

Андрей Грубачич

За автора: АНДРЕЙ ГРУБАЧИЧ е анархист историк от Сърбия, член на анархисткия колектив Freedom Fight, на мрежата „Глобални Балкани“ и на редакционната колегия на балканското издание на списание Z.

НОВИНИ

миерка Бхуто предизвика вълна от гняв сред нейните поддръжници. Има информация за 27 загинали в конфликтите след убийството на Беназир Бхуто. Властите в провинция Синд, където е погребението на Бхуто, разрешиха на полицията на стреля по демонстриращите в случай на необходимост. В Карачи – административната столица на провинцията – тълпата изпочупи и запали офисите на две банки. В града не работи общественият транспорт, затворени са магазини и офиси на частни компании. Повече от 100 автомобили по улиците са запалени, разбити са и няколко пощенски клона. •

Турция захвапа Кюрдистан

Бомбардирани са 10 села на 100 км южно от турската граница. Убита е една жена, а други двама души са ранени. Кметовете на две грачета Жарава и Санкашар съобщиха, че въздушното нападение е започнало в 2 часа местно време и продължило няколко часа. Най-малко 10 къщи и едно училище са разрушени, 200 семейства са избягали от домовете си. Според наблюдателите това е една от най-разрушителните операции на турската армия в Северен Ирак, които започнаха още през октомври тази година. Според твърденията на турската армия в района не е имало цивилни и следователно цивилни жертви няма. Угарите щели да продължат, докато цялата PKK не бъде изтребена до крак. •

И все пак евроконституция

След като евроконституцията беше отхвърлена от народния вот, тарикатите-бюрократи решиха проблема, като не се гопитват повече до народа. По силата на нов договор, който няма да се нарича конституция, ЕС вече ще има президент, външен министър и вътрешнополицейски органи с правомощията на местните.

Единствено Ирландия се очаква да проведе референдум по въпроса, тъй като ирландците от край време са най-големите еврооптимисти по референдумите и там резултатът ще е гарантирано „да“. •

Мъртвешки ДАНС

» » продължава от страница 3

повторно прекръстена на НСС – Национална служба „Сигурност“, която остана в МВР под командата на вътрешния министър. ПГУ или Първо главно у-ние (шпионажа) стана НРС – Национална разузнавателна служба и премина под разпорежданата на президента на републиката. Независимо от всички избори, сменяващи се президенти, парламенти и правителства и въпреки налагащите се хамелеонщини в сферата на „сигурността“, старите-нови „спецслужби“ под претекст за „професионализъм“ съхраниха старите си кадри от инквизитори и палачи. Тези служби и днес до една се оглавяват от бивши офицери на „бившата“ ДС. (Поставям бивша в кавички, защото копоите на ДС и нейните доносници са навсякъде, във всички „елити“. Като започнем с върхушките на политическите партии, президентството, парламента, правителството и дипломацията, преминавайки през банките, холдингите, вносно-износните централи и всевъзможните други образувания на финансовия, индустриален и тър-

говски капитал и стигнем до медиите, културата и науката, без да говорим за клера на българската православно църква и останалия „духовен елит“, те „нак са тук“ защото никога не са си отивали...)

Поражението на СССР в студената война

„Мирни промени“ настъпиха и в интернационалното статукво. След поражението на бившия СССР в студената война „Империята на Злото“ се разпадна и освободеният от нея вакуум бе зает от Глобалната Империя на Транснационалния Капитал. Този „мирен преход“ се извърши сега с „решителната помощ“ на империализма. „Цивилизовано“ и безкръвно, довчерашните лакеи на Москва приеха да служат и се подчиняват безпрекословно на новите си глобални господари.

От ДС го... ДАНС

В такъв вътрешен и международен контекст бе гласуван законът за създаване на ДАНС. Той събира отново парчетата на „бившата“ ДС под една „шапка“ – тази

на нейния агент „Гоце“. Премиерният неуспешен опит в тази посока бе извършен от бившия цар и министър председател. Той беше предложил възстановяването на единоначалието в репресивните служби да се извърши посредством назначаването на видния „разведчик“ от ДС Бригадир Аспарухов за техен „главен координатор“. Начинанието пропагна най-вече поради възраженията на господарите-съюзници от Вашингтон и Брюксел. Сегашното обединение на спецслужбите обаче не срещна съпротива – нито вътре в страната, нито отвън. Многозначително американският посланик в София „посъветва“ законодателите да назначат за ръководители на „новата“ Агенция само „професионалисти“, като да не знаеше кои са и от къде идват последните. Така с неговата благословия се затвори цикълът с реабилитация на престъпниците и заедно с тях и на престъпленията им. ДАНС ще изпълнява лоялно и стриктно заповедите и ангажиментите си в потушаването на всяко евентуално надигане на гладните, недоволните и нежелаетелите да живеят в

отредената им от властта кочина. Подобни репресивни операции също ще минат под знака на „борбата срещу международния тероризъм“, както става с българската армия в Афганистан, Ирак и навсякъде където я насочват глобалните интереси на капитала. Във вътрешен план ръцете на копоите са развързани и най-вероятно ДАНС ще се превърне в мъртвешки танц (*danse macabre*)** върху повалената снага на българския народ, ако той продължава да стои на колена. •

Георги Константинов

БЕЛЕЖКИ

* Магареца, Щурчето и Предела са гунавски острови-гробница на най-големия концлагер и затвор в НРБ – Белене.

** Мъртвешкият танц или *danse macabre* на френски идва от края на средновековието. Този ДАНС (танец) е често срещана тема в литературата и живописата. Запазени са картини от големи майстори като Холбайн и поеми от велики поети като Франсоа Виюн. В мъртвешкия танц са изобразени хора от всички възрасти и с всякакво социално положение: крале, кардинали, императори и папи, а „хоровод“ е Смъртта. Обикновено „танцуващите“ са въввлечени мимо волята си в едно фатално хоро, влачени от безжалостни скелети.

МУТРОКРАЦИЯ

Бойко: нагон за пагон

» » продължава от страница 5

цесите е към „русификация“, а не обратно – социалните придобивки бавно и сигурно се орязват, а разликата в жизнения стандарт между най-бедните и най-богатите бавно и сигурно се увеличава. На всеки няколко месеца се провежда поредният законодателен експеримент за сондиране на това доколко западното общество е готово безропотно (или с малко ропот) да се откаже от поредната частица свобода. Трилиони долари и евро се насочват към индустрията за фабрикуване на желаниа, за смазване на всеки порив за стойностен и смислен живот, за разрушаване на общностните връзки и превръщане на довчерашния западен „свободен гражданин“ в аморфен путински електорат, уважаващ реда, закона и пагона.

В този сценарий България има своята епизодична роля и досегашните изборни резултати, апатия и отчуждение в обществото показват, че всичко работи по план и нагонът за пагона става все по-силен и по нашите места. Картината е мрачна и може да се приеме за безизходна, ако човек разсъждава така, както те ис-

кат да разсъждава – като отделна микроскопична частица, увлечена в мощен поток на „глобални тенденции“. На онези, които още имат време и мерак да „разсъждават“, е отредено да строят въздушни кули на „социални реформи“, „справедливо разпределение“, „граждански контрол“, „отговорно управление“ и прочее зальгалки. Можем да си мечтаем до безкрайност за местно самоуправление, общинска милиция под обществен контрол, доброволни патрули, работнически съвети, прогресивно облагане, социализация на комуналните услуги и прочее, и прочее благуни, но въпросът е това ли иска човекът с тоягата?

Отговорът е твърдо „не“ и който не вярва, да прочете програмата на партия ГЕРБ. Човекът с тоягата твърдо заявява, че няма да остави хората без тояга да му стават сайбия на кесията и им гарантира с честната си мъжка дума, че няма да ги бие, ако му я пълнят редовно, а той ще се погрижи редовно да я празни, за да не ги затруднява в това им благородно дело.

Изходът от безизходицата е ясен. Полицията нито иска да се реформира, нито може да се реформира, нито

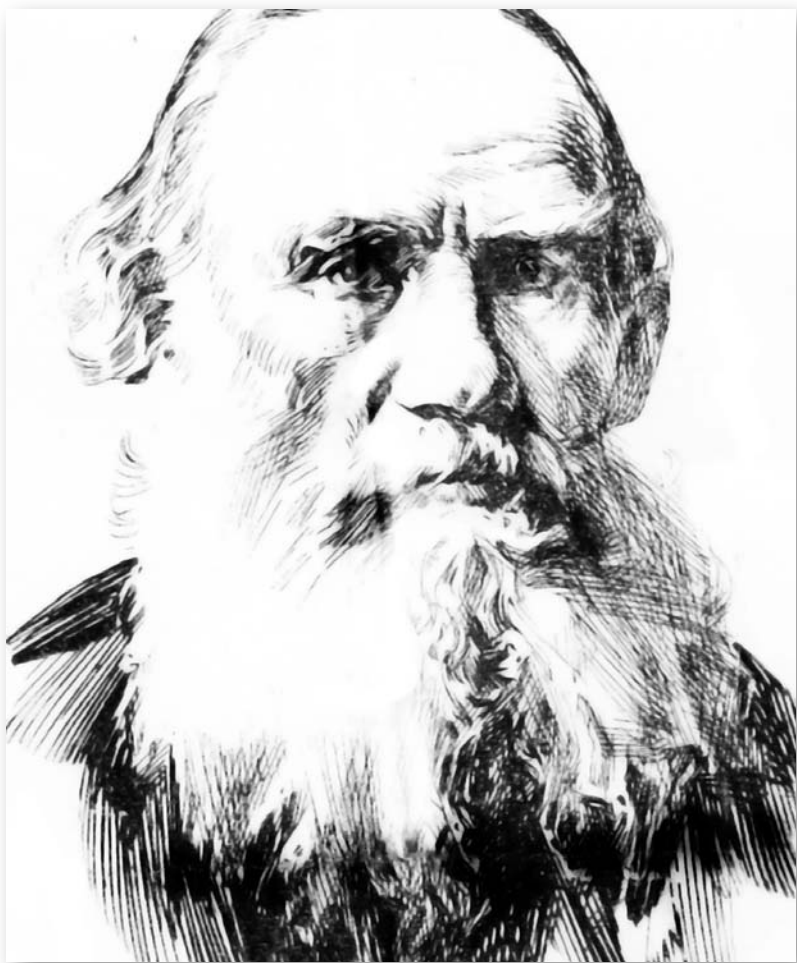
Сухогол, 2007. Не променим ли това съотношение на силите, няма да променим нищо

ще отстъпи тоягата на някой, който да се реформира вместо него. Той вече няма да се поти и да чете законите, а ще ги пише или по-скоро ще ги диктува чрез своята поредна полицейска партия. Единственото гражданско съзнание, което може да се пробуди у човека с тоягата, е да я пусне, когато види сто тояги срещу нея. Това е сигурно и е доказано, че на него винаги може да се разчита.

Това е правилният за нас начин на мислене и той трябва да бъде първи, а не последен въпрос. Абсурдно е да смятаме, че можем да очароваме заптиетата с прекрасните си построения за справедливото общество – тези хора разбират само езика на силата и щом те са го овладяли, значи не е никак труден за научаване, дори и да не си езиковед от ранга на Чомски. •

Златко и Сашо

Философията на Лев Толстой

Принцип на народността при познанието на живота

Обществото е разцепено на две основни класи: (1) едно богато, привилегировано и образовано малцинство, което води нетрудов, празен живот и е носител на фалшива ценностна система и (2) една бедна, угнетена, необразована, трудеца се маса, която е творец на обществените блага, води истински живот и е носител на истинска ценностна система.

Необходимото условие, щото даден индивид да постигне истинно познание по въпросите на живота, е той да води истински живот, което съгласно казаното в предидущия абзац означава, че той трябва да води такъв начин на живот, какъвто е присъщ на необразованата трудеца се маса и в разсъжденията си по тези въпроси той трябва да взема предвид нейната ценностна система.

Толстой е изразил този принцип в „Изповед“, приложен към неговото собствено духовно развитие, свързано с търсенето на смисъла на живота: „Аз се вгледях в живота на предишни и съвременни огромни маси хора и видях такива, разбрали смисъла на живота, умеещи да живеят и да умират. И аз обикнах тези хора. у мен се извърши преврат. стана така, че животът на нашия кръг – богатите, учените – не само ми стана противен, но загуби всякакъв смисъл. Действията на трудеца се народ, творещ живота, ми се представиха като единствено истинско дело. Разбрах, че смисълът, придаван от този живот е исти-

ната, и аз го приех.“¹ „Убеждението в това, че знанието на истината може да се намери само чрез живота, ме подтикна да се усъня в правилността на моя живот и да видя истинския живот на простия трудов народ и да разбера, че само той е истински живот. Разбрах, че ако искам да разбера живота и неговия смисъл, аз трябва да живея не живота на паразит, а истински живот и, като приех този смисъл, който му придава истинското човечество, сливайки се с този живот, трябва да го проверя.“² „Аз се отрекох от живота на нашия кръг, като признах, че това не е живот, а само подобие на живот, че условията на излишък, в които ние живеем, ни лишават от възможността да разбираме живота и че за да разбера живота, аз трябва да разбера живота не на изключенията, не на нас, паразитите на живота, а живота на простия трудов народ, който създава живота, както и този смисъл, който той му придава.“³

Принцип на любовта

„Светът се състои от две начала: духовно и материално. Чрез материята, по-точно казано чрез тялото, което е сложно организирана по определен начин материя, се отделят части от единното духовно начало и получават форма на съществуване, позната ни като душа на едно или друго живо същество. Така че душата на човека е проява на една и съща същност, присъща на душите на другите хора и изобщо на другите живи същества и по своя произход има един и същ корен с тях – единното духовно начало на

света. По силата на това на човешката душа е присъщ вътрешен стремеж към съединяване с душите на другите хора, както и на другите живи същества, да им прави добро, което се проявява като любов.

В съответствие с казаното по-горе, смисълът, целта и ценността на човешкия живот е в реализирането на любовта, разбирана в един (1) универсален и (2) абсолютен смисъл (т.е. разбирана (1*) като насочена към всеки човек и, по-широко казано, към всяко живо същество и (2*) като безусловна, иначе казано, като проявяваща се независимо от каквито и условия да са налице).

„Всички живи същества са отделени едно от друго чрез телата си, но това, което им дава живот е едно и също във всички.“⁴ „Едно и също духовно начало живее не само във всички хора, но и във всичко живо.“⁵

Тези принципни положения в своята съвкупност образуват логическата основа, върху която чрез привличането на допълнителни съображения, стъпка по стъпка, се гради цялостното учение на Толстой, обхващащо множество различни въпроси на живота.

Анархокомунистически мотиви във философията на Толстой

Тук ще се спрем предимно на някои елементи от философията на Толстой, изразяващи анархо-комунистически мотиви, но в началото ще отбележим и други елементи от същото с оглед да изясним логическата връзка на интересуващите ни тук положения с формулираните по-горе принципи, както и особената форма на тяхното изразяване.

Относно религиозната форма на разсъжденията на Толстой по проблемите на философията на живота. В съответствие с принципните положения (ср. статията в миналия брой и началото на статията в настоящия брой), висша форма на познанието за Толстой е не науката, основана на опита, а вярата, основана на вътрешно чувство за истина, и по-точно християнската религия, по същество такава, каквато е присъща на неграмотния, трудеца се руски мужик. Действително, въпросът за смисъла, целта и ценността на живота, формулиран в такъв неопределен вид, не подлежи на изследване чрез прилагане на научни методи. За свързаните с науката позитивистическо и материалистическо направления във философията това е всъщност един некоректно формулиран, без-

смислен въпрос, т. е. въпрос, на който не е възможно да се даде що-годе обосноваване, смислен отговор, и вследствие на това, в този миг, той следва да бъде отхвърлен като обект на разглеждане от човешкия разум. За Толстой обаче е в сила обратното: щом науката не е в състояние да изследва въпроса за смисъла, целта и ценността на живота, поставен по такъв начин, то следва, че тя трябва да заема подчинено място по отношение на религията, която именно му дава отговор: „Вярата е знание за това, що е човекът и за какво той живее на света.“⁶ „Колкото и да се перчи привилегированата наука с философията, уверявайки, че тя има решаващо и ръководно значение за умовете, – тя не е ръководителка, а е слуга. Мирогледът винаги ѝ е даден наотомо от религията, а науката само работи по пътя, който ѝ е посочен от религията. Религията открива смисъла на живота на хората, а науката прилага този смисъл към различните страни на живота.“⁷ „Основата на вярата е смисъла на живота, от който произтича оценката на това, какво е важно и хубаво в живота, и на това, какво е неважно и лошо. Оценката на всичките явления на живота е вярата.“⁸

Тук следва да се подчертае обаче, че религията, вярата, за които говори Толстой, е лишена от каквато и да е мистика. В основата ѝ са положени четирите евангелия, но в тяхната интерпретация, предложена от Толстой, няма място за свръхестествени явления, като при това в нея се набляга на социалните и нравствени идеи, които са били присъщи на раннохристиянските общини, и чието разработване от яснополянския мъдрец през нашата модерна епоха изразява анархокомунистически идеи.

За Толстой Бог е произволно приетото от него духовно начало, присъщо на битието, от което се пораждаат душите на отделните живи същества при тяхното раждане и към което те се завръщат при тяхната смърт: „Освен всичко телесно в себе си и в целия свят, ние знаем още нещо безтелесно, даващо живот на нашето тяло и свързано с него. Това безтелесно нещо, свързано с нашето тяло, ние наричаме душа. Това пък безтелесно, с нищо не свързано и даващо живот на всичко, което съществува, ние наричаме Бог.“⁹ „Не търси Бога в храмовете. Той е вътре в теб.“¹⁰ „Аз зная в мен отделено от всичко духовно същество. Но ако аз зная това духовно същество в мен и го

зная в други същества, то не е възможно то да не бъде и в себе си. Ето, това същество в себе си наричаме Бог.“¹¹ Но така определеното понятие за Бога, в качеството на основно понятие на религиозно учение, лесно може да се елиминира, като се заместим, примерно, от философското понятие „световна духовна субстанция“ и по този начин това учение от религиозно се трансформира в чисто философско. Що се отнася до Исус Христос, Толстой го третира не като бог или полубог, както е според християнската църква, а като мъдрец, подобно на Конфуций и Буда, а своята нравствено-религиозна философия – като представяне на християнското учение в автентичния му вид, в отличие от неговото изопачаване от църквата. Наред с всичко това, независимо от религиозната форма на обосноваване и представяне на различни моменти от философията си, при тяхното разработване Толстой широко се ползва от собствените си наблюдения, анализи и оценки, поставя проблеми и прави изводи, отиващи далеч извън съдържанието на евангелията и даващи основание да говорим за самостоятелна, особена философия на Толстой, по отношение на която рационално изтълкуваното християнско учение е само главен източник за нейното формиране, заедно с редица други източници, като ученията на древните мъдреци Конфуций и Буда и като философските системи на автори от XVII век насам – Декарт, Русо, Кант, Шопенхауер. •

(Следва)

Ст. н. с. I ст.

г. ф. н. Борис Ченгов

БЕЛЕЖКИ

¹ Толстой Л.Н., Изповедь. В „Л.Н. Толстой, Собрание сочинений в двадцати двух томах“, т. XVI, Изд.

„Художественная литература“, Москва, 1983 г., с. 146.

² Пак там, с. 149.

³ Пак там, с. 153.

⁴ Толстой Л.Н., Путь жизни, Изд. „Высшая школа“, Москва, 1993 г., гл. III. Една и съща душа във всички, с. 58.

⁵ Пак там, с. 61.

⁶ Толстой Л.Н., О жизни. В „Л.Н. Толстой, Собрание сочинений в двадцати двух томах“, т. XVII, Изд. „Художественная литература“, Москва, 1984, с. 77-78.

⁷ Толстой Л.Н., Путь жизни (ср. бел. 4), гл. I. Вера, с. 32.

⁸ Толстой Л.Н., В чем моя вера?, в: „Евангелие Толстого (избранные религиозно-философские произведения Л.Н. Толстого)“, Изд. „Новости“, Москва, 1992 г., с. 270.

⁹ Пак там, с. 301.

¹⁰ Толстой Л.Н., Путь жизни (ср. бел. 4), гл. IV. Бог, с. 89.

¹¹ Пак там, с. 70.

¹² Пак там, с. 70.

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Право седи, криво съди

Според проучване на общественото мнение от декември 2007 в съдебната и здравната система корупцията е най-голяма.

Тези дни по медиите съобщиха, че всеки магистрат – съдия, прокурор и следовател, – който има над 10 години и до 20 години стаж като такъв и който преставя да бъде за момент съдия, прокурор или следовател, има право да получи обезщетение от 20 заплати, равняващи се на 40 000 лева.

Другата новина е, че съдиите след Нова година са си гласували двойни заплати, от 2000 на 4000 лв. месечно и то, без да става нужда да стачкуват като учителите например, въпреки че съдийските заплати са около 5 пъти по-големи.

За сравнение една съдийска заплата ще бъде само колкото 39 минимални пенсии, от по 102,5 лв., каквито получават 750 000 души.

Не твърдя, че това ще бъдат най-големите заплати у нас, при положение, че в страната има стотици ми-

лионери. Но те не са държавни служители, а търговци, предприемачи, банкери, мафиоти и спекуланти.

Става дума за съдии. За хората, които трябва да се грижат за утвърждаването на справедливостта сред обществото. Да се борят срещу пороците, лъжата, измамите, грабежите, убийствата. Какъв пример за честност и справедливост може да бъде един съдия, който първо гледа под сигури себе си и то с парите на другите?

Ако учителите искат двойни заплати, правителството реве „хиперинфлация“. Когато съдиите си ги раздават с едно гласване на химикалката, правителството се подсмива и споменава нещо за лудия и банцията. Защо не повдигнаха въпроса за качеството на българското правосъдие, както направиха с образованието? Нима във всички европейски „ревизии“ досега съдиите не са първи двойкаджи в държавата? •

Г. Божилов

ОТ НАШИТЕ ЧИТАТЕЛИ

Имотите на Симеон

Сега е по-различно. Той вече не е премиер и юристите, които му поднесоха имотите на тепсия, вече не са в неговата партия. Може и да излязат триковете, с които беше ограбен народът.

Няма вече „искаме си царя“ и „вервайте ми“. Няма 800 дни. Малцина са наивниците, които не са наясно, че е мислел само за себе си. Кръвта вода не става – Фердинанд също е изглеждал много заможен и ларж, но всъщност е бил вечно закъсал за пари и е гледал да вземе колкото може повече имоти. Едни получавал като подарък от назначени от него на високи и доходни постове нашенци. Други е плащал със заеми, които не е връщал, като три милиона от руския император или немските милиони, за да се бият нашите войници за Германия. Този кобургов заем в загубената война струва на народа ни 2 млрд. и 250 млн. златни франка репарации, да не говорим за 200 000 жертви.

Да се обезщети кобурготската династия ли? Да се покаже пътят на г-н Сакскобурготски и да се измита от страната ни. •

Г. Божилов

АНАРХОКАЛЕНДАР

Народ, който на злото не оказва съпротива, сам се затрива!

- На 03.01.1826 г. бунтът на декабристите в Южна Русия.
- На 06.01.1848 г. в Калютер е роден Христо Ботев, първ предтеча на анархизма в България.
- На 06.01.1966 г. в Пловдив умира анархистът Петър Манджуков, участник в македонското движение, един от групата на „Гемиджиите“. Автор на книгата „Предвестници на бурята“.
- На 07.01.1923 г. в Ямбол се открива петата национална конференция на Федерацията на анархокомунистите в България (ФАКБ).
- На 08.01.1870 г. в Лондон умира руският революционер Херцен.
- На 09.01.1905 г. в Марсилия умира анархистката Луиз Мишел, участничка в Парижката комуна.
- На 10.01.1863 г. избухва въстание в Польша срещу руския царизъм.
- На 12.01.1898 г. Емил Зола обнародва знаменитото си „Аз обвинявам“.
- На 13.01.1900 г. в с. Попина е роден анархистът Никола Енчев Великов (Керенски), участник в анархистката чета „Братя Бълхови“ и в испанската революция 1936-39 г.
- На 14.01.1944 г. край Нова Загора в сражение с жангармерията е убит анархистът Деско Кръстев (Момчил).
- На 15.01.1809 г. в Безансон (Франция) е роден Пиер Жозеф Прудон.
- На 15.01.1978 г. в Кюстендил умира анархистът Боян Нешев, политемгрант във Франция и концлагерист в болшевишка България.
- На 16.01.1979 г. във Велико Търново умира Дончо Бълхов (Донски), четник в Килифаревската анархистка чета и участник в Испанската революция.
- На 17.01.1991 г. в Стамболийски умира анархистът Илия Донев Петканов.
- На 18.01.1954 г. в Карловския Балкан са убити анархистите-горяни Христо Чолаков и Минчо Попов.
- На 19.01.1925 г. в сражение с полиция и войници на улица „Дж. Баучер“ в София са убити анархистите Стефан Тодоров и Христо Геков.
- На 20.01.1900 г. в Кюстендил е роден анархистът Тодор Ангелов (Божаната).
- На 24.01.1909 г. в гр. Търговище е роден анархистът Трухчо Николово Трухчев, прекарал дълги години във фашистките и болшевишки концлагери и затвори.
- На 26.01.1902 г. в Павел Баня е роден анархистът Иван Рачев Иванов, активен деец и пропагандатор.
- На 26.01.1877 г. в Пловдив е роден Михаил Герджиков.
- На 26.01.1996 г. в София след тежко боледуване умира анархистката Янка Статева.
- На 29.01.1990 г. в Ракитово умира анархистът Георги Костадинов Зяпков.
- На 30.01.1871 г. в Гюргево е роден д-р Параскев Стоянов, активен анархист, известен хирург и университетски преподавател.
- На 30.01.1924 г. в престрелка с полицията е убит анархистът Георги Симеонов Попов от Килифаревската чета.

АНАРХО РАДИО ПРОГРАМА ДИВЕРСИЯ В ЕФИРА

Денонощието има само 24 часа. Искате ги всичките. Малкото предаване става голяма програма. След като повече от година разкъсваше ефирната радиоскука в съботния следобед, екипът на предаването реши да прави 24-часова програма в Интернет. Можете да слушате пробното излъчване на адрес:

<http://a-bg.net/dve.m3u>

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага следните заглавия на анархистка литература на достъпни цени:

КНИГИ:	
1. Основи на безвластието – Г. Хаджиев	1 лв.
2. Национално освобождение и безвластие – Г. Хаджиев	1 лв.
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми – Г. Хаджиев	1 лв.
4. История на безвластническото движение в България – Г. Хаджиев	1 лв.
5. Моя път (спомени в два тома) – Г. Хаджиев	2x1 лв.
6. Феноменът Махно – П. Аршинов	1 лв.
7. Заблужденията на марксизма – Пиер Рамю	1 лв.
8. Събитието на века – анархистическа Испания – Г. Левал	1 лв.
9. Взаимопомощта – фактор на еволюцията – П. Кропоткин	1 лв.
10. Антиистория славянобългарска – Г. Константинов	1 лв.
11. Краят на държавата и капитала – Г. Константинов	3 лв.
12. С думи вместо с куршуми – Г. Константинов	5 лв.
13. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? – Г. Константинов	3 лв.
14. Нечути песни – Кръстьо Г. Хаджиев	3,50 лв.
15. Национализъм и култура – Рудолф Рокер	2 лв.
16. Национализъм и култура – Рудолф Рокер том II	5 лв.
17. Избрани страници за и от него – Михаил Бакунин	2 лв.
18. Барутни (по)мисли – Г. Константинов	5 лв.
19. Хляб и свобода – П. Кропоткин	4 лв.
20. Ставайте, робове – Г. Константинов	5 лв.
21. Къде са преминали моите 80 години – Иван Дрънгов	2 лв.
22. Досие на обект №1218 – Александър Наков	2 лв.
23. Спомени за израстването – Христо Колев ГОЛЕМИЯ	6 лв.
24. Одисеята на един анархист – Славейко Павлов	4 лв.
25. Агски калейдоскоп (в два тома) – Г. Константинов	2x5 лв.
26. Преобразуването на обществото или екоанархизмът – М. Букчин	5 лв.
27. Един проект за социална революция – ФАФ	2 лв.
28. Спомени – Стоян Цолов	5 лв.

БРОШУРИ:	
1. Стопанисването на земята – Г. Хаджиев	0,50 лв.
2. Проблемът за организацията на анархизма – Г. Хаджиев	0,50 лв.
3. Що е анархизъм?	0,50 лв.
4. Отговор на една вярваща – С. Фор	0,50 лв.
5. За общината	0,50 лв.
6. Федерализъм и централизъм – Рудолф Рокер	0,50 лв.
7. Крахът на руския държавен комунизъм – Рудолф Рокер	1 лв.
8. Килифаревско народно въстание и килифаревска чета	1 лв.

Тези книги и нови заглавия можете да купите от антикварната книжарница на пл. „Славейков“ №7. Някои от тях могат да се намерят и в книжарницата на бул. Дондуков срещу Първа английска гимназия. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. „Република“ №4, тел. 076-631 388.

Помощи за „Свободна мисъл“

1. Иван Колев, гр. Баня	10 лв.
2. Тодор Иванов, София	10 лв.
3. Костадин Зяпков, гр. Пазарджик	40 лв.
4. Станчо Кърларов, с. Бъта, по случай 11 г. от смъртта на съпругата си Митка Кърларова	45 лв.
5. сем. Накови, гр. Перник по случай 25 години от смъртта на Кирилка Накова	50 лв.
6. Калин Начев, София	10 лв.

БАНКОВА СМЕТКА В ЛЕВА (IBAN):

BG86 UBBS 8261 1010 0473 10
Т Б О Б Б А Д, К Л О Н П Е Р Н И К
ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник „Свободна мисъл“ не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници – 30 реда на страница, 55 знака на ред. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

уебсайт на ФАБ: www.a-bg.net
уебсайт на „Свободна мисъл“: sm.a-bg.net
имейл на ФАБ: fab@a-bg.org

телефони за връзка с ФАБ
0884 699 743 0896 613 727

адрес на редакцията
София, ЖК Надежда, пощенски клон 1220, пощенска кутия 59

отговорен редактор
предпечатна подготовка
печат
А. Ванчев
„Свободна мисъл“
„Унискорп“ ООД

АБОНАМЕНТ 2007
Драги читатели, Абонаментът за вестник „Свободна мисъл“ МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ във ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година – 6,00 лв.; за 6 месеца – 3,00 лв.; за 3 месеца – 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

СВОБОДНА МИСЪЛ
Каталожен номер 649

2008

П	В	С	Ч	П	С	Н
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

П	В	С	Ч	П	С	Н
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29		

П	В	С	Ч	П	С	Н
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

П	В	С	Ч	П	С	Н
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

П	В	С	Ч	П	С	Н
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

П	В	С	Ч	П	С	Н
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

П	В	С	Ч	П	С	Н
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

П	В	С	Ч	П	С	Н
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

П	В	С	Ч	П	С	Н
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

П	В	С	Ч	П	С	Н
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

П	В	С	Ч	П	С	Н
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

П	В	С	Ч	П	С	Н
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				